

Polskie sprawy

przed Trybunałem Sprawiedliwości
i Sądem Pierwszej Instancji
Wspólnot Europejskich
(zestawienie spraw zakończonych
oraz spraw w toku
- stan na 15 maja 2009 r.)

KRAJOWA SZKOŁA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
KONTAKTY Z MEDIAMI I INFORMACJA

**Polskie sprawy
przed Trybunałem Sprawiedliwości
i Sądem Pierwszej Instancji
Wspólnot Europejskich**

(zestawienie spraw zakończonych oraz spraw w toku
- stan na 15 maja 2009 r.)

Warszawa 2009

Opracowanie graficzne i skład:

Bogusław Spurgjasz

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów,
który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości
i Sądu Pierwszej Instancji.

Luksemburg, maj 2009 r.

Printed in Poland by
KONTRAST
ul. Skaryszewska 12
03-802 Warszawa
(22) 818 27 14 w. 405; 0-601 912 821
e-mail: kontrast@ekspert.net.pl

Wprowadzenie

Szanowni Państwo,

W związku z obchodzoną niedawno piątą rocznicą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej, Dział ds. Polski i Słowenii Wydziału ds. kontaktów z mediami i informacji Trybunału Sprawiedliwości przekazuje opracowanie zawierające wykaz spraw w toku oraz spraw zakończonych, zainicjowanych wnioskami polskich sądów bądź skargami bezpośrednimi pochodzącymi z Polski lub skierowanymi przeciwko Polsce.

Opracowanie obejmuje dwie zasadnicze części:

I - sprawy zakończone,

II - sprawy w toku.

W ramach obu części zastosowano podział na:

A. odesłania prejudycjalne

B. skargi bezpośrednie.

Omówienie każdej sprawy zawiera:

- ◆ numer sprawy;
- ◆ oznaczenie stron postępowania (skargi bezpośrednie), a w przypadku odesłań prejudycjalnych - stron postępowania głównego;
- ◆ wskazanie - w nawiasie kwadratowym - przedmiotu sprawy (sprawy zakończone) bądź dziedziny prawa wspólnotowego, której sprawa dotyczy (sprawy w toku);
- ◆ omówienie zasadniczych tez zapadłego rozstrzygnięcia, a w przypadku spraw w toku - okoliczności faktycznych sprawy, a także, w przypadku odesłań prejudycjalnych, nazwę sądu odsyłającego oraz treść przedłożonych Trybunałowi pytań;

- ♦ odnośniki (linki) do strony internetowej Trybunału, na której zamieszczono orzeczenie, względnie tekst komunikatu w Dz. Urz. UE o wpłynięciu danej sprawy.

Sprawy uszeregowano według daty zakończenia (od najnowszych orzeczeń kończących postępowanie do najstarszych), sprawy w toku natomiast - według kolejności wpłynięcia do Trybunału/Sądu (od najnowszych do najstarszych).

W opracowaniu nie uwzględniono, z uwagi na ich przedmiot, spraw objętych właściwością działającego od 2005 roku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej.

Pominięto także sprawy, które wpłynęły do Trybunału lub Sądu przed 1 maja 2004 r. (względnie odwołania wniesione po tej dacie od orzeczeń zapadłych w tychże sprawach) oraz te sprawy rozpoznawane przez Sąd, które zakończono postanowieniem.

Mam nadzieję, że niniejsze opracowanie, z jednej strony, posłuży Państwu jako podsumowanie pięcioletniego okresu członkostwa Polski w UE z perspektywy spraw rozpoznawanych w tym czasie przez Trybunał Sprawiedliwości i Sąd Pierwszej Instancji, a z drugiej strony - ułatwi bieżące śledzenie spraw w toku.

Ireneusz Kolowca
Wydział ds. kontaktów z mediami i informacji
Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

CZĘŚĆ I
SPRAWY ZAKOŃCZONE

A. Odesłania Prejudycjalne

Lp	Nr sprawy	Sąd kierujący pytaniem	Strony postępowania głównego	Dziedzina	Orzeczenie kończące postępowanie	Str.
1.	C-544/07	Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu	Uwe Rüffler / Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu	Swobodny przepływ osób	Wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r.	15
2.	C-502/07	Naczelny Sąd Administracyjny	K-1 sp. z o.o. / Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy	Podatki	Wyrok z dnia 15 stycznia 2009 r.	17
3.	C-414/07	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie	Magoora sp. z o.o. / Dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie	Podatki	Wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r.	19
4.	C-426/07	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku	Dariusz Krawczyński / Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku	Zbliżanie ustawodawstw	Wyrok z dnia 17 lipca 2008 r.	21

5.	C-25/07	Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu	Alicja Sosnowska / Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu	Podatki	Wyrok z dnia 10 lipca 2008 r.	23
6.	C-499/06	Sąd Okręgowy w Koszalinie	Halina Nerkowska/ Zakład Ubezpieczeń Społecznych	Obywatelstwo europejskie	Wyrok z dnia 22 maja 2008 r.	25
7.	C-134/07	Sąd Rejonowy w Jaworznie	Piotr Kawala / Gmina Miasta Jaworzna	Podatki	Postanowienie z dnia 10 grudnia 2007 r.	27
8.	C-168/06	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi	Ceramika Paradyż sp. z oo / Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi	Podatki	Postanowienie z dnia 6 marca 2007 r.	29
9.	C-313/05	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	Maciej Brzeziński/ Dyrektor Izby Celnej w Warszawie	Podatki	Wyrok z dnia 18 stycznia 2007 r.	31

B. Skargi bezpośrednie*

Lp	Nr sprawy	Strony postępowania	Dziedzina	Wyrok	Str.
1.	C-435/08	Komisja / Polska	Transport	Dz. U. C 301 z dnia 22.11.2008, s. 28	33
2.	C-72/08**	Komisja / Polska	Transport	Dz. U. C 92 z dnia 12.04.2008, s. 22	34
3.	C-547/07**	Komisja / Polska	Środowisko naturalne i konsumenci	Dz. U. C 51 z dnia 23.02.2008, s. 35	35
4.	C-193/07**	Komisja / Polska	Środowisko naturalne i konsumenci	Dz. U. C 199 z dnia 25.08.2007, s. 14	36
5.	C-143/08	Komisja / Polska	Swoboda przedsiębiorczości	Wyrok z dnia 19.03.2009	38
6.	C-475/07	Komisja / Polska	Zbliżanie ustawodawstw	Wyrok z dnia 12.02.2009 r.	40
7.	C-492/07	Komisja / Polska	Polityka przemysłowa	Wyrok z dnia 22.01.2009 r.	42
8.	C-227/07	Komisja / Polska	Polityka przemysłowa	Wyrok z dnia 13.11.2008 r.	44
9.	T-248/05	HUP Usługi Polska / OHIM	Własność intelektualna	Wyrok z dnia 24.09.2008 r.	46
10.	C-170/07	Komisja / Polska	Swobodny przepływ towarów	Wyrok z dnia 26.05.2008 r.	47
11.	C-273/04	Polska / Rada	Przystąpienie nowych Państw	Wyrok z dnia 23.10.2007 r.	49
12.	C-460/05	Polska / Parlament i Rada	Swobodny przepływ osób	Wyrok z dnia 18.07.2007 r.	51

* Zestawienie nie uwzględnia postępowań przed Sądem Pierwszej Instancji w sprawach zakończonych postanowieniem: T-111/09 AJ; T-480/08; T-398/08 R; T-179/08 AJ; T-127/08; T-79/08 AJ; T-1/08 R; T-467/07 R; T-440/07 R; T-397/07 AJ; T-367/07 R; T-350/07 R; T-349/07 R; T-347/07 AJ; T-208/07; T-203/07; T-199/07; T-198/07; T-197/07; T-196/07; T-195/07; T-193/07; T-183/07 R; T-125/07; T-328/06; T-288/06 R; T-15/06 AJ; T-298/05 AJ; T-281/05 AJ; T-182/05; T-460/04; T-371/04 AJ; T-370/04.

** W oczekiwaniu na postanowienie o wykreśleniu sprawy z rejestru.

CZĘŚĆ II
SPRAWY W TOKU

A. Odesłania prejudycjalne

Lp	Nr sprawy	Sąd kierujący pytaniem	Strony postępowania głównego	Dziedzina	Orzeczenie kończące postępowanie	Str.
1.	C-99/09	Sąd Najwyższy	Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o./ Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej	Zbliżanie ustawodawstw	Dotychczas nieopublikowane	55
2.	C-522/08	Naczelny Sąd Administracyjny	Telekomunikacja Polska S.A. w. Warszawie/ Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej	Polityka przemysłowa	Dz. U. C 69 z dnia 21.03.2009, s. 18	57
3.	C-441/08	Naczelny Sąd Administracyjny	Elektrownia Pątnów II sp. z o.o./ Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu	Podatki	Dz. U. C 327 z dnia 20.12.2008, s. 15	59
4.	C-344/08	Sąd Rejonowy w Kościanie	Prokuratura Rejonowa w Kościanie/ Tomasz Rubach	Środowisko naturalne i konsumenci	Dz. U. C 272 z dnia 25.10.2008, s. 10	61

5.	C-314/08	Wojewódzki i Sąd Administracyjny w Poznaniu	Krzysztof Filipiak/ Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu	Swobodny przepływ osób	Dz.U. C 247 z dnia 27.09.2008, s. 8	62
6.	C-444/07	Sąd Rejonowy w Gdańsku	MG Probud Gdynia sp. z o. o.	Obszar Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości	Dz. U. C 283 z dnia 24.11.2007, s. 23	64

B. Skargi bezpośrednie

Lp	Nr sprawy	Strony postępowania	Dziedzina	Wyrok	Str.
1.	C-174/09	Komisja / Polska	-	Dotychczas nieopublikowane	66
2.	C-172/09	Komisja / Polska	Podatki	Dotychczas nieopublikowane	67
3.	T-155/09	Maxcom sp. z o.o./ OHIM	Własność intelektualna	Dotychczas nieopublikowane	68
4.	C-49/09	Komisja / Polska	Podatki	Dotychczas nieopublikowane	69
5.	C-551/08	Komisja / Polska	Swoboda przedsiębiorczości	Dz.U. C 55 z dnia 07.03.2009, s. 9	70
6.	C-545/08	Komisja / Polska	Polityka przemysłowa	Dotychczas nieopublikowane	71
7.	T-533/08	Telekomunikacja Polska SA / Komisja	Konkurencja	Dz.U. C 44 z dnia 21.02.2009, s. 54	72
8.	C-520/08 P	HUP Usługi Polska sp. z o.o. (dawniej HP Temporärpersonalgesellschaft mbH) / OHIM i Manpower, Inc.	Własność intelektualna	Dz.U. C 55 z dnia 07.03.2009, s. 7	73
9.	C-516/08	Komisja / Polska	Zbliżanie ustawodawstw	Dz.U. C 32 z dnia 07.02.2009, s. 20	74
10.	T-398/08	Stowarzyszenie Autorów „ZAiKS” / Komisja	Konkurencja	Dz.U. C 285 z dnia 08.11.2008, s. 53	75
11.	C-385/08	Komisja / Polska	Zbliżanie ustawodawstw	Dz.U. C 313 z dnia 06.12.2008, s. 12	76

12.	C-309/08	Komisja / Polska	Polityka przemysłowa	Dz.U. C 247 z dnia 27.09.2008, s. 7	77
13.	T-228/08	Grzegorz Szomborg / Komisja	Wspólna polityka rybołówstwa	Dz.U. C 209 z dnia 15.08.2008, s. 57	78
14.	C-165/08	Komisja / Polska	Rolnictwo	Dz.U. C 183 z dnia 19.07.2008, s. 11	79
15.	T-69/08	Polska / Komisja	Środowisko naturalne i konsumenci	Dz.U. C 92 z dnia 12.04.2008, s. 42	80
16.	T-1/08	Buczek Automotive sp. z o.o. / Komisja	Pomoc państwa	Dz.U. C 64 z dnia 08.03.2008, s. 53	81
17.	T-469/07	Philips Lighting Poland SA et Philips Lighting BV / Rada	Polityka handlowa	Dz.U. C 51 z dnia 23.02.2008, s. 53	82
18.	T-465/07	Salej i Technologie Buczek SA / Komisja	Pomoc państwa	Dz.U. C 64 z dnia 08.03.2008, s. 41	83
19.	T-440/07	Huta Buczek sp. z o.o. / Komisja	Pomoc państwa	Dz.U. C 22 z dnia 26.01.2008, str.50	84
20.	T-425/07	Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. / OHIM	Własność intelektualna	Dz.U. C 22 z dnia 26.01.2008, s. 46	85
21.	T-243/07	Polska / Komisja	Rolnictwo	Dz.U. C 211 z dnia 08.09.2007, s. 45	86
22.	T-200/07	Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. / OHIM	Własność intelektualna	Dz.U. C 183 z dnia 04.08.2007, s. 35	87
23.	T-183/07	Polska / Komisja	Środowisko naturalne i konsumenci	Dz.U. C 155 z dnia 07.07.2007, s. 41	88
24.	T-88/07	Fabryka Samochodów Osobowych S.A. / Komisja	Pomoc państwa	Dz.U. C 117 z dnia 29.05.2007, s. 28	89

25.	T-64/07	Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. / OHIM	Własność intelektualna	Dz. U. C 95 z dnia 28.04.2007, s. 51	90
26.	T-298/06	Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. / OHIM	Własność intelektualna	Dz. Urz. UE C 310 z dnia 16.12.2006, s. 26	91
27.	T-291/06	Operator ARP sp. zo.o. / Komisja	Pomoc państwa	Dz. Urz. UE C 310 z dnia 16.12.2006, s. 22	92
28.	T-288/06	Regionalny Fundusz Gospodarczy S.A. (dawniej Huta Częstochowa S.A.) / Komisja	Pomoc państwa	Dz. Urz. UE C 294 z dnia 2.12.2006, s. 63	93
29.	T-273/06	ISD Polska sp. z.o.o. i Industrial Union of Donbass Corp. / Komisja	Pomoc państwa	Dz. Urz. UE C 294 z dnia 2.12.2006, s. 57	94
30.	T-4/06	Polska / Komisja	Rolnictwo	Dz.Urz. UE C 74 z dnia 25.03.2006, s. 27	95
31.	T-258/04	Polska / Komisja	Rolnictwo	Dz.Urz. UE C 251 z dnia 09.10.2004, s. 21	96
32.	T-257/04	Polska / Komisja	Rolnictwo	Dz.Urz. UE C 251 z dnia 09.10.2004, s. 20	97

~~~~~  
**Spraw ogółem: 59**

Trybunał Sprawiedliwości: 36

Sąd Pierwszej Instancji: 23

Sprawy zakończone: 21

Sprawy w toku: 38  
 ~~~~~

CZĘŚĆ I

SPRAWY ZAKOŃCZONE

A. ODESŁANIA PREJUDYCJALNE

1

~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości  
23 kwietnia 2009 r.

**C-544/07**

**Rüffler**

[Obniżenie podatku dochodowego o kwotę składek  
na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w innym państwie członkowskim]

~~~~~  
Prawo wspólnotowe sprzeciwia się odmowie obniżenia podatku dochodowego o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w innym państwie członkowskim. Ograniczenie, takie jak przewidziane w polskich przepisach, stanowi obiektywnie nieuzasadnione ograniczenie swobody przemieszczania się i pobytu.

Zgodnie z polskimi przepisami znajdującymi zastosowanie w sporze przed sądem polskim, tylko składki na ubezpieczenie zdrowotne zapłacone na rzecz polskiej instytucji ubezpieczeniowej mogą być odliczone od podatku dochodowego.

U. Rüffler mieszkał i pracował w Niemczech, a następnie osiedlił się w Polsce, gdzie stale zamieszkuje od 2005 r. jako emeryt. W chwili powstania sporu jedyny dochód U. Rüfflera obejmował dwa świadczenia rentowe otrzymywane w Niemczech: rentę zdrowotną podlegającą opodatkowaniu w tym państwie członkowskim oraz rentę zakładową wypłacaną przez spółkę Volkswagen, która podlegała opodatkowaniu w Polsce.

W 2006 r. U. Rüffler zwrócił się do polskich organów podatkowych o obniżenie podatku dochodowego, któremu podlega w Polsce z tytułu renty

zakładowej otrzymywanej w Niemczech, o kwotę zapłaconych w Niemczech składek na ubezpieczenie zdrowotne. Ponieważ jego wniosek został oddalony, U. Rüffler złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, który zwrócił się do Trybunału z pytaniem dotyczącym zgodności ograniczenia prawa do obniżenia podatku z prawem wspólnotowym.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że osoba, która po przejściu na emeryturę opuszcza państwo członkowskie, którego jest obywatelem i w którym wykonywała całość swej działalności zawodowej, w celu osiedlenia się w innym państwie członkowskim, korzysta z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego pobytu, przysługującego na mocy traktatu WE wszystkim obywatelom Unii na terytorium państw członkowskich.

Trybunał podkreślił następnie, że ułatwienia przyznane przez traktat w dziedzinie przepływu osób nie mogłyby być w pełni skuteczne, gdyby obywatel państwa członkowskiego mógł zostać zniechęcony do korzystania z nich przez ustawodawstwo krajowe stwarzające przeszkody dotyczące jego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, przewidujące niekorzystne konsekwencje skorzystania z tychże ułatwień.

Trybunał stwierdził, że takie unormowania, jak te wynikające z prawa polskiego, wprowadzają różnicę w traktowaniu podatników będących rezydentami i podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Polsce. Tymczasem opodatkowanie ich dochodu w tym państwie członkowskim powinno być dokonywane według tych samych zasad, a w konsekwencji, przy uwzględnieniu tych samych ulg podatkowych, w tym prawa do obniżenia podatku dochodowego.

Analizowane przepisy krajowe, w zakresie, w jakim uzależniają przyznanie ulgi podatkowej z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne od warunku, by składki te były płacone na rzecz polskiej instytucji ubezpieczeń zdrowotnych i prowadzą do odmowy przyznania tej ulgi podatnikom, którzy zapłacili składki na rzecz instytucji z innego państwa członkowskiego, działają na niekorzyść podatników, którzy tak jak U. Rüffler skorzystali z przysługującej im swobody przemieszczania się i opuścili państwo członkowskie, w którym wykonywali całość swej działalności zawodowej, w celu osiedlenia się w Polsce.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości
22 grudnia 2009 r.

C-502/07

K-1

[Sankcja w podatku VAT (2)]

Prawo wspólnotowe nie sprzeciwia się sankcji administracyjnej, której mogą podlegać podatnicy VAT. „Dodatkowe zobowiązanie podatkowe”, takie jak przewidziane w polskiej ustawie, nakładane w przypadku stwierdzenia błędu w deklaracji podatkowej, nie stanowi bowiem podatku VAT.

Polska ustawa z 2004 r. przewidywała, że w razie stwierdzenia, iż podatnik w złożonej deklaracji podatkowej wykazał kwotę zwrotu różnicy podatku VAT lub zwrotu podatku naliczonego wyższą od kwoty należnej, naczelnik urzędu skarbowego lub organ kontroli skarbowej określa kwotę zwrotu w prawidłowej wysokości oraz ustala dodatkowe zobowiązanie podatkowe w wysokości odpowiadającej 30% kwoty zawyżenia. Decyzją z 2005 r. naczelnik urzędu skarbowego w Toruniu stwierdził, że spółka K-1 zadeklarowała podatek VAT naliczony w kwocie przekraczającej kwotę podatku należnego za maj 2005 r., oraz ustalił za ten miesiąc dodatkowe zobowiązanie podatkowe. Spółka K-1 zaskarżyła tę decyzję uznając, że środek ten nie jest zgodny z prawem wspólnotowym.

Rozpatrując skargę kasacyjną, Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z pytaniami dotyczącymi zgodności polskiego dodatkowego zobowiązania podatkowego z prawem wspólnotowym, a w szczególności ze wspólnym systemem podatku VAT przewidzianym w szóstej dyrektywie VAT.

Trybunał przypomniał cztery zasadnicze cechy charakterystyczne podatku VAT: generalny sposób jego stosowania do czynności, których przedmiotem są towary lub usługi; ustalenie jego kwoty w sposób proporcjonalny do ceny otrzymanej przez podatnika jako świadczenie wzajemne za dostarczone towary lub świadczone usługi; pobór podatku na każdym etapie procesu produkcji lub dystrybucji, w tym na etapie sprzedaży detalicznej, niezależnie od ilości wcześniejszych transakcji; odliczenie od podatku przypadającego do zapłaty od podatnika kwot zapłaconych na poprzednich etapach procesu z tym skutkiem, że podatek stosuje się wyłącznie do wartości dodanej na tym etapie, a końcowe obciążenie podatkowe ponosi ostatecznie konsument.

Trybunał stwierdził następnie, że „dodatkowe zobowiązanie podatkowe”, takie jak przewidziane w ustawodawstwie polskim, nie wykazuje powyższych cech, ponieważ zdarzeniem powodującym jego powstanie nie jest określona czynność, lecz błąd w deklaracji podatkowej. Ponadto, jego kwota nie jest określana proporcjonalnie do ceny otrzymanej przez podatnika.

Zdaniem Trybunału nie jest to podatek, lecz sankcja administracyjna nakładana w przypadku stwierdzenia, że podatnik zadeklarował kwotę zwrotu różnicy podatku VAT lub zwrotu podatku naliczonego wyższą od kwoty należnej. Trybunał orzekł, że zasada wspólnego systemu podatku VAT nie stoi na przeszkodzie wprowadzeniu tego rodzaju środka przez państwa członkowskie. Przeciwnie, Trybunał wyjaśnił, że na mocy szóstej dyrektywy VAT państwa członkowskie mają możliwość nałożenia zobowiązań, które uznają za niezbędne do zapewnienia prawidłowego poboru podatku VAT.

Ponadto Trybunał wyjaśnił, że polskie dodatkowe zobowiązanie podatkowe nie jest „specjalnym środkiem stanowiącym odstępstwo” mającym na celu zapobieganie niektórym rodzajom oszustw podatkowych lub unikaniu opodatkowania, którego przyjęcie przez państwo członkowskie wymaga upoważnienia Rady stanowiącej jednomyślnie na wniosek Komisji.

WYROK

~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

22 grudnia 2008 r.

**C-414/07**

**Magoora**

[Prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego  
przy zakupie paliwa przeznaczonego do samochodów  
używanych w ramach działalności podlegającej opodatkowaniu]

~~~~~

Prawo wspólnotowe sprzeciwia się rozszerzeniu przez państwo członkowskie ograniczeń prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego przy zakupie paliwa do samochodów używanych dla celów działalności podlegającej opodatkowaniu.

Zgodnie z art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy swe przepisy dotyczące wyłączenia prawa do odliczenia podatku VAT obowiązujące w chwili wejścia w życie tej dyrektywy, aż do przyjęcia przez Radę przepisów przewidzianych w tym przepisie.

W dniu 25 marca 2005 r. spółka Magoora zawarła umowę leasingu operacyjnego samochodu, która została zarejestrowana w Urzędzie Skarbowym w dniu 13 czerwca 2005 r.

Ograniczenia w odliczaniu podatku VAT naliczonego przy zakupie paliwa według wzoru matematycznego zawartego w ustawie o podatku VAT w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy leasingu nie miały zastosowania do spółki Magoora. Natomiast, w związku z przyjęciem nowej wersji odnośnego przepisu ustawy o VAT, wobec spółki zostały zastosowane ograniczenia w odliczaniu podatku VAT w odniesieniu do powyższego zakupu, ponieważ dopuszczalna masa używanego przez nią samochodu nie przekraczała 3,5 tony.

Spółka, twierdząc, że na podstawie prawa wspólnotowego w dalszym ciągu powinna mieć prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego przy zakupie paliwa do używanego przez siebie samochodu, wystąpiła do Naczelnika Urzędu Skarbowego Kraków-Prądnik z wnioskiem o udzielenie interpretacji przepisów ustawy o podatku VAT. Dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie oddalił odwołanie spółki od postanowienia Naczelnika uznającego jej stanowisko za nieprawidłowe i stwierdził, że Polska uprawniona była do utrzymania w mocy ograniczeń w odliczaniu podatku VAT obowiązujących w dniu wejścia w życie szóstej dyrektywy. Ponadto uznał on, że przepisy obowiązujące od dnia 22 sierpnia 2005 r. zmieniły jedynie

sposób określenia kategorii pojazdów, w odniesieniu do których nie jest możliwe odliczanie podatku VAT naliczonego przy zakupie paliwa.

Spółka Magoora wniosła skargę na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Krakowie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie.

W odpowiedzi na pytania prejudycjalne skierowane przez ten sąd, Trybunał stwierdził, że przepisy szóstej dyrektywy VAT sprzeciwiają się temu, by państwo członkowskie, przy dokonywaniu transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego, uchyliło całość przepisów krajowych dotyczących ograniczeń prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego przy zakupie paliwa do samochodów używanych dla celów działalności podlegającej opodatkowaniu, zastępując je, w dniu wejścia w życie tej dyrektywy na swym terytorium, przepisami ustanawiającymi nowe kryteria w tym przedmiocie, jeżeli - co winien ocenić sąd krajowy - te ostatnie przepisy powodują rozszerzenie zakresu zastosowania wskazanych ograniczeń. Dyrektywa również stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie zmieniło później swoje ustawodawstwo, obowiązujące od wyżej wskazanego dnia, w sposób, który rozszerza zakres zastosowania tych ograniczeń w stosunku do sytuacji istniejącej przed tym dniem.

WYROK

~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

7 lipca 2008 r.

**C-426/07**

**Krawczyński**

[Podatek akcyzowy z tytułu sprzedaży  
używanych samochodów a podatek VAT]

~~~~~

Prawo wspólnotowe sprzeciwia się polskiemu podatkowi akcyzowemu w zakresie, w jakim obciąża on w większym stopniu sprzedaż przed pierwszą rejestracją pojazdów używanych sprowadzonych z innego państwa członkowskiego niż tych, które zostały już zarejestrowane na miejscu. Podatek ten nie narusza natomiast przepisów szóstej dyrektywy VAT.

Decyzją z listopada 2005 r. Naczelnik Urzędu Celnego w Białymstoku określił D. Krawczyńskiemu wysokość zobowiązania w podatku akcyzowym w kwocie 11 066 PLN z tytułu sprzedaży w Polsce pięciu samochodów przed ich pierwszą rejestracją na terytorium polskim, które podatnik ten miał obowiązek zadeklarować i uregulować, czego nie uczynił.

D. Krawczyński wniósł odwołanie od tej decyzji, żądając ustalenia zobowiązania w podatku akcyzowym w łącznej wysokości 4599 PLN, argumentując, że zgodnie z przepisami ustawy o podatku akcyzowym miał on prawo do obniżenia kwoty akcyzy o kwotę akcyzy zapłaconą przy nabyciu wyrobów akcyzowych niezharmonizowanych, związaną ze sprzedażą opodatkowaną lub zapłaconą od importu, nawet jeżeli nie złożył przewidzianej w tym zakresie deklaracji.

Dyrektor Izby Celnej w Białymstoku oddalił to odwołanie. Na wydaną przez niego decyzję D. Krawczyński złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku. Podniósł on w szczególności, że z akcyzy zwolniona jest sprzedaż samochodów używanych już zarejestrowanych w Polsce niezależnie od ich wieku, podczas gdy zwolnienie to nie odnosi się do samochodów używanych sprowadzonych z innych państw członkowskich. Sprzedaż tych ostatnich samochodów przed ich rejestracją w Polsce jest objęta podatkiem akcyzowym, którego wysokość zależy od wieku pojazdu.

W ramach rozpoznawania sporu sąd ten skierował do Trybunału Sprawiedliwości pytania prejudycjalne w kwestii zgodności powołanych przez Naczelnika Urzędu Celnego w Białymstoku przepisów ustawy o podatku akcyzowym z przepisami szóstej dyrektywy VAT, które - umożliwiając państwom członkowskim dalsze stosowanie oraz wprowadzanie opłat

i podatków pośrednich - przewidują zarazem, że podatki te nie mogą mieć charakteru podatku obrotowego i nie mogą powodować w handlu między państwami członkowskimi powstania wymogów formalnych związanych z przekraczaniem granicy.

Wątpliwości polskiego sądu budziło m.in. zagadnienie, czy podatek akcyzowy, taki jak przewidziany w polskiej ustawie, a opodatkowujący każdą sprzedaż samochodu osobowego przed pierwszą jego rejestracją na terytorium kraju, może być uznany za formę niedozwolonego podatku obrotowego w rozumieniu szóstej dyrektywy VAT.

Trybunał stwierdził, że przepisy szóstej dyrektywy VAT nie sprzeciwiają się uregulowaniom zawartym w polskiej ustawie o podatku akcyzowym, któremu podlega każda sprzedaż pojazdów samochodowych przed ich pierwszą rejestracją na terytorium kraju. Ponieważ polskiemu podatkowi akcyzowemu podlega jedynie sprzedaż pojazdów samochodowych przed ich pierwszą rejestracją na terytorium polskim, nie można uznać, że podatek ten jest nakładany w sposób ogólny w przypadku każdej sprzedaży, której przedmiotem są towary lub usługi. W rezultacie, podatek akcyzowy nie spełnia jednej z cech charakterystycznych tego podatku, którą jest powszechne stosowanie.

Trybunał uznał natomiast, iż prawo wspólnotowe sprzeciwia się polskiemu podatkowi akcyzowemu w zakresie, w jakim kwota podatku, któremu podlega sprzedaż przed pierwszą rejestracją pojazdów używanych sprowadzonych z innego państwa członkowskiego przewyższa rezydualną kwotę tego podatku zawartą w wartości rynkowej podobnych pojazdów, które wcześniej zostały zarejestrowane w Polsce.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

10 lipca 2008 r.

C-25/07

Sosnowska

[Zasady zwrotu nadwyżki podatku VAT]

Prawo wspólnotowe sprzeciwia się przepisom, które wydłużają z 60 do 180 dni, licząc od dnia złożenia przez podatnika deklaracji na podatek VAT, termin zwrotu przez krajowy organ podatkowy nadwyżki podatku VAT danej kategorii podatników, chyba że złożą oni kaucję w kwocie 250 000 PLN.

W deklaracji podatkowej za styczeń 2006 r. A. Sosnowska wykazała nadwyżkę podatku VAT. Stosownie do przepisów szóstej dyrektywy VAT, wniosła następnie do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świdnicy o zwrot tej nadwyżki w terminie 60 dni od dnia złożenia przez nią deklaracji podatkowej VAT.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w Świdnicy oddalił jej wniosek, powołując się na polską ustawę VAT. Zdaniem tego organu podatkowego A. Sosnowska nie mogła uzyskać zwrotu nadwyżki podatku VAT w terminie 60 dni, ponieważ rozpoczęła działalność mniej niż 12 miesięcy wcześniej oraz nie złożyła w organie podatkowym kaucji w kwocie 250 000 zł.

A. Sosnowska wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej we Wrocławiu, który utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego.

W ramach rozpoznawania sporu sąd ten skierował do Trybunału Sprawiedliwości pytania prejudycjalne w przedmiocie zgodności powołanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Świdnicy przepisów ustawy VAT z wyrażoną w Traktacie zasadą proporcjonalności oraz przepisami pierwszej i szóstej dyrektywy VAT.

Trybunał stwierdził, że prawo wspólnotowe sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak przepisy zawarte w polskiej ustawie VAT, które - określając bardziej uciążliwy tryb zwrotu nadwyżki podatku VAT dla danej kategorii podatników z uwagi na ryzyko ewentualnego oszustwa, bez umożliwienia podatnikowi wykazania braku oszustwa lub unikania opodatkowania celem skorzystania z mniej uciążliwych warunków zwrotu - nie są instrumentem proporcjonalnym do celu zwalczania oszustw i unikania opodatkowania oraz naruszają w nadmiernym stopniu cele i zasady szóstej dyrektywy.

Trybunał uznał ponadto, iż mające zastosowanie w tej sprawie przepisy krajowe nie mogą być uważane za „specjalne środki stanowiące odstępstwo” w rozumieniu szóstej dyrektywy VAT, mające na celu zapobieganie niektórym rodzajom oszustw podatkowych lub unikaniu opodatkowania, bowiem nie zostały poddane szczególnej procedurze, która przewiduje w szczególności zgodę Rady stanowiącej jednomyślnie.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

22 maja 2008 r.

C-499/06

Nerkowska

[Renta inwalidzka dla cywilnych ofiar wojny lub represji]

Nie można odmówić wypłaty renty inwalidzkiej przyznawanej przez państwo członkowskie cywilnym ofiarom wojny lub represji tylko dlatego, że uprawniony ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim. Wymóg posiadania miejsca zamieszkania na terytorium kraju, taki jak wymóg przewidziany w prawie polskim, jest nieproporcjonalny.

H. Nerkowska, obywatelka polska, urodziła się w 1946 r. na terytorium obecnej Białorusi. Po stracie rodziców, którzy zostali deportowani na Syberię na mocy wyroku sądowego, sama w 1951 r. zastała deportowana do dawnego ZSRR, gdzie żyła w trudnych warunkach. W 1957 r. wróciła do Polski. W 1985 r. opuściła Polskę i osiedliła się w Niemczech.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Koszalinie odmówił H. Nerkowskiej wypłaty renty z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego w czasie deportacji, do której to renty jej prawo uznano już wcześniej, z uzasadnieniem, że nie ma ona miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

H. Nerkowska odwołała się od tej decyzji do polskiego sądu podnosząc, że biorąc pod uwagę przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Unii, jej obecne miejsce zamieszkania nie może stanowić przeszkody dla podjęcia wypłaty tego świadczenia.

Rozstrzygający odwołanie Sąd Okręgowy w Koszalinie zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, gwarantowane obywatelom Unii Europejskiej przez traktat WE, stanowi przeszkodę dla ustawodawstwa krajowego, takiego jak polskie uregulowania, które uzależniają wypłatę świadczenia przyznawanego cywilnym ofiarom wojny lub represji od posiadania przez uprawnionego miejsca zamieszkania na terytorium kraju.

Trybunał podkreślił, że ułatwienia wprowadzone przez traktat w dziedzinie swobody przemieszczania się nie mogą być w pełni skuteczne, jeżeli obywatela państwa członkowskiego można zniechęcić do korzystania z nich wskutek przeszkód ustanowionych przez ustawodawstwo państwa członkowskiego jego pochodzenia, które powodują zaistnienie nieko-

rzystnej dla niego sytuacji, jeżeli z tych ułatwień skorzysta. W konsekwencji uregulowanie polskie, które stawia w gorszej sytuacji niektórych obywateli tego kraju z tego tylko powodu, że skorzystali oni ze swobody przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim, stanowi ograniczenie swobód gwarantowanych przez traktat WE każdemu obywatelowi Unii.

Takie ograniczenie w korzystaniu ze swobód przez obywateli kraju może być z punktu widzenia prawa wspólnotowego uzasadnione jedynie wtedy, gdy jest oparte na obiektywnych względach interesu ogólnego niezwiązanych z obywatelstwem osób, których dotyczy, i jest proporcjonalne do uzasadnionego celu, jaki realizuje prawo krajowe.

Okoliczność posiadania obywatelstwa państwa członkowskiego, które przyznaje dane świadczenie oraz fakt życia w tym państwie przez ponad dwadzieścia lat, może wystarczyć dla stwierdzenia więzi między tym państwem a osobą uprawnioną do takiego świadczenia. W tych okolicznościach wymóg posiadania miejsca zamieszkania przez cały okres wypłaty świadczenia należy uznać za nieproporcjonalny, ponieważ wykracza on poza to, co jest konieczne dla zapewnienia takiej więzi.

WYROK

Postanowienie Trybunału Sprawiedliwości

10 grudnia 2007 r.

C-134/07

Kawala

[Opłata za wydanie karty pojazdu]

Prawo wspólnotowe sprzeciwia się opłacie za wydanie karty pojazdu, która to opłata jest w praktyce nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w państwie pobierającym opłatę używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany.

W maju 2005 r. P. Kawala nabył na terytorium Niemiec używany samochód osobowy marki Mercedes Benz i w tym samym miesiącu przywiózł go do Polski oraz uiszczył na rzecz Gminy Miasta Jaworzna opłatę celem uzyskania karty dla tego pojazdu w Polsce. P. Kawala wniósł do Sądu Rejonowego w Jaworznie powództwo przeciwko Gminie Miasta Jaworzna o zapłatę kwoty stanowiącej różnicę między opłatą, którą zapłacił za wydanie karty pojazdu, a kwotą, którą musiałby zapłacić za wydanie wtórnika tej karty.

W przypadku nabycia nowego samochodu na terytorium Polski, karta pojazdu wydawana jest przez producenta lub importera i w związku z tym nie ma obowiązku uiszczenia opłaty na rzecz gminy.

Trybunał zauważył, że skoro opłata od pierwszej rejestracji pojazdów samochodowych ma w oczywisty sposób charakter podatkowy i jest pobierana nie w związku z przekroczeniem granicy państwa członkowskiego, które ją ustanowiło, lecz przy pierwszej rejestracji pojazdu samochodowego na terytorium tego państwa, należy uznać, że jest ona objęta ogólnym reżimem obciążeń wewnętrznych nakładanych na towary, a zatem należy ją zbadać w świetle art. 90 TWE.

Trybunał podniósł, że sporna opłata jest nakładana w związku z nabyciem używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego i rejestrowanego w Polsce po raz pierwszy, podczas gdy w związku z nabyciem w Polsce podobnego pojazdu nie jest normalnie nakładana żadna opłata rejestracyjna.

Trybunał orzekł, że prawo wspólnotowe (art. 90 akapit pierwszy TWE) stoi na przeszkodzie opłacie takiej jak ta przewidziana w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 2003 r., która w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezio-

nego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany.

POSTANOWIENIE

Postanowienie Trybunału Sprawiedliwości

6 marca 2007 r.

C-168/06

Ceramika Paradyż

[Sankcja w podatku VAT (1)]

Trybunał jest właściwy do dokonywania wykładni prawa wspólnotowego jedynie w zakresie, w jakim dotyczy to jego stosowania w nowym państwie członkowskim od momentu przystąpienia tego państwa do Unii Europejskiej.

Wniosek został złożony w ramach sporu zawisłego między Ceramiką Paradyż sp. z o.o. a Dyrektorem Izby Skarbowej w Łodzi w przedmiocie poboru „dodatkowego zobowiązania podatkowego” za okres rozliczeniowy przypadający na listopad 2003 r.

Na skutek błędu w prowadzeniu rejestru zakupów i sprzedaży nieruchomości spółka zadeklarowała w deklaracji na podatek VAT zarówno za wrzesień 2003 r., jak i za październik 2003 r. sprzedaż tych samych budynków i budowli podlegającą temu podatkowi. Po wykryciu błędu spółka złożyła za listopad 2003 r. deklarację na podatek VAT, w której wykazała kwotę podatku VAT pomniejszoną o podatek VAT wynikający ze sprzedaży budynków i budowli, którą zadeklarowała dwukrotnie. Stwierdziwszy dokonanie przez spółkę tego zmniejszenia w deklaracji za listopad 2003 r., Naczelnik Urzędu Skarbowego w Łodzi nałożył na nią „dodatkowe zobowiązanie podatkowe” za ten miesiąc.

WSA w Łodzi zwrócił się o dokonanie wykładni pierwszej i szóstej dyrektywy w celu oceny zgodności z prawem wspólnotowym przepisu prawa krajowego ustanawiającego „dodatkowe zobowiązanie podatkowe”, takie jak to przewidziane w ustawie z dnia 11 marca 2004 r.

„Dodatkowe zobowiązanie podatkowe”, wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2004 r., zostało w tym przypadku jednak nałożone z uwagi na zarzucaną nieprawidłowość deklaracji na podatek VAT dotyczącej okresu rozliczeniowego sprzed przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

Trybunał uznał, że nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania, z którymi zwrócił się WSA w Łodzi, ponieważ wnioskowana przez ten sąd wykładnia dyrektyw wspólnotowych dotyczących podatku VAT dotyczyć miała okresu rozliczeniowego sprzed przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

Podobnie jest w przypadku, gdy „dodatkowe zobowiązanie podatkowe” nie stanowi podatku, lecz sankcję, jeśli jest ono nakładane w związku z nieprawidłową deklaracją na podatek VAT przypadającą na okres sprzed przystąpienia Polski do Unii Europejskiej.

POSTANOWIENIE

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

18 stycznia 2007 r.

C-313/05

Brzeziński

[Podatek akcyzowy od samochodów używanych
sprowadzanych z innych państw członkowskich]

Prawo wspólnotowe sprzeciwia się polskiemu podatkowi akcyzowemu w zakresie, w jakim obciąża on samochody używane, starsze niż dwa lata, przywożone z innego państwa członkowskiego, w większym stopniu niż te, które zostały już zarejestrowane na miejscu.

Zgodnie z polską ustawą o podatku akcyzowym z 2004 r. w wersji znajdującej zastosowanie w sprawie przed sądem krajowym, podatek akcyzowy nakładany był w związku z nabyciem używanych pojazdów pochodzących z innych państw członkowskich, lecz nie był nakładany w związku z nabyciem używanych pojazdów zarejestrowanych już w Polsce, na które to pojazdy podatek ten był nałożony przed ich pierwotnym zarejestrowaniem. W przypadku samochodów nowych lub mających mniej niż dwa lata stawka akcyzy wynosiła 3,1% lub 13,6% w zależności od pojemności silnika. Natomiast w przypadku samochodów starszych niż dwa lata stawka ta zmienia się wraz z wiekiem samochodu i mogła dochodzić do 65 % podstawy opodatkowania.

M. Brzeziński nabył w Niemczech Volkswagena Golfa II wyprodukowanego w 1989 r., którego następnie przywiózł do Polski. Złożył on deklarację uproszczoną dotyczącą nabycia tego samochodu we Wspólnocie i uiścił kwotę 855 PLN tytułem podatku akcyzowego. Oceniając, że podatek ten jest sprzeczny z postanowieniami traktatu WE, zażądał zwrotu zapłaconego podatku akcyzowego.

Ponieważ organy celne nie uwzględniły jego wniosku, M. Brzeziński wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sąd ten zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami w przedmiocie zgodności polskiego podatku akcyzowego z prawem wspólnotowym.

Trybunał przypomniał, że art. 90 TWE służy zagwarantowaniu całkowitej neutralności podatków wewnętrznych w aspekcie konkurencji pomiędzy produktami znajdującymi się już na rynku krajowym a produktami przywożonymi z zagranicy.

Trybunał podkreślił, że dane opodatkowanie można uznać za zgodne z art. 90 WE tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, iż jest ono tak skonstru-

owane, że wyklucza w każdym przypadku opodatkowanie przywożonych produktów w wyższym stopniu niż produktów krajowych, oraz że w związku z tym nie wywołuje ono w żadnym razie dyskryminujących skutków.

W związku z tym Trybunał doszedł do wniosku, że prawo wspólnotowe sprzeciwia się podatkowi akcyzowemu w zakresie, w jakim kwota podatku nakładana na pojazdy używane starsze niż dwa lata, nabyte w państwie członkowskim innym niż Polska, przewyższa rezydualną kwotę tego podatku zawartą w wartości rynkowej podobnych pojazdów, które zostały zarejestrowane wcześniej w Polsce.

Ponadto Trybunał uznał, że nie ma podstaw ograniczenia skutku tego wyroku w czasie.

WYROK / OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

B. SKARGI BEZPOŚREDNIE

1

~~~~~  
C-435/08\*  
*Komisja / Polska*  
[Transport]  
~~~~~

Komisja wniosła o stwierdzenie, że wyłączając wszelkie łodzie rekreacyjne z zakresu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 13 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych warunków bezpiecznego uprawiania żeglugi przez statki morskie oraz umożliwiając - poprzez przyjęcie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przekazywania informacji przez armatora statku przewożącego ładunki niebezpieczne lub zanieczyszczające - armatorom statków wypływającym z polskich portów przekazanie informacji ogólnych dotyczących statku oraz informacji o jego ładunku dopiero w chwili ustalenia trasy podróży statku, w przypadku gdy w chwili opuszczenia portu nie jest znana nazwa portu przeznaczenia lub kotwiczowisko, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków.

KOMUNIKAT W DZ.URZ. UE

* W oczekiwaniu na postanowienie o wykreśleniu sprawy z rejestru.

~~~~~  
*C-72/08\**  
*Komisja / Polska*  
[Transport]  
~~~~~

Komisja wniosła o stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty, a w każdym razie poprzez brak zawiadomienia Komisji o takich przepisach, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wspomnianej dyrektywy.

Termin transpozycji dyrektywy 2004/36/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

* W oczekiwaniu na postanowienie o wykreśleniu sprawy z rejestru.

~~~~~  
C-547/07\*

*Komisja / Polska*

[Środowisko naturalne i konsumenci]  
~~~~~

Komisja wniosła o stwierdzenie, iż poprzez brak klasyfikacji jako obszary specjalnej ochrony ptactwa (zwanych dalej "OSO") wszystkich obszarów, które przy zastosowaniu kryteriów ornitologicznych wydają się być najbardziej odpowiednie do ochrony gatunków ptaków, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

Obowiązek dokonania klasyfikacji obszarów specjalnej ochrony ptactwa (OSO) spoczywał na Polsce w momencie jej przystąpienia do Unii Europejskiej.

W grudniu 2004 r. został opublikowany ornitologiczny inwentarz ostoi ptaków o znaczeniu europejskim w Polsce, wyznaczający, na podstawie kryteriów ornitologicznych, 140 obszarów istotnych dla ochrony ptactwa (IBA 2004). 15 obszarów spośród ostoi ujętych w tym wykazie nie zostało zaklasyfikowanych przez Polskę jako OSO mimo, że władze polskie nie przedstawiły żadnej naukowej weryfikacji uzasadniającej brak ich wyznaczenia.

Ponadto powierzchnie części OSO są dużo mniejsze niż ich odpowiedniki na liście IBA 2004, co powoduje, że poza ich granicami znajdują się tereny, które według IBA 2004 wydają się najbardziej odpowiednie do ochrony gatunków ptaków.

Co więcej, władze polskie we wrześniu 2007 r., bez powiadomienia Komisji, dokonały zmniejszenia powierzchni kilku wyznaczonych OSO w sposób znaczący z punktu widzenia ochrony ptaków.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

* W oczekiwaniu na postanowienie o wykreśleniu sprawy z rejestru.

C-193/07*

Komisja / Polska

[Środowisko naturalne i konsumenci]

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że nie podejmując w ramach postępowania w sprawie zezwolenia na budowę obwodnicy Augustowa odpowiednich działań w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk i znacznego niepokojenia gatunków na obszarze specjalnej ochrony (OSO) Puszcza Augustowska, Polska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Wniesiona przez Komisję skarga dotyczy nieprawidłowego zastosowania dyrektyw 79/409/EWG (tzw. dyrektywa ptasia) i 92/43/EWG (tzw. dyrektywa siedliskowa). Dyrektywa siedliskowa zmierza do utworzenia spójnej europejskiej sieci ekologicznej w celu zachowania lub odtworzenia siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory na terytorium państw członkowskich. W tym celu wyznaczono specjalne obszary ochrony (SOO). Dyrektywa siedliskowa nakłada na państwa członkowskie obowiązek podejmowania działań w celu uniknięcia pogorszenia stanu danego obszaru i znaczącego niepokojenia gatunków, dla których obszar ten został wyznaczony. Dyrektywa ta przewiduje również obowiązek poddania każdego planu lub przedsięwzięcia, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na niego w istotny sposób oddziaływać, odpowiedniej ocenie pod względem jego wpływu na dany teren z punktu widzenia jego ochrony..

Skarga dotyczy budowy obwodnicy miasta Augustowa i miasta Wasilkowa na terenach chronionych, z naruszeniem przepisów dyrektywy siedliskowej oraz z naruszeniem systemu ochrony w stosunku do potencjalnego terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty (TZW). Co więcej, Polska zaproponowała środek kompensujący (zalesianie) straty ekologiczne powstałe w wyniku realizacji projektu obwodnicy miasta Augustowa, który miałby być zrealizowany na potencjalnym terenie mającym znaczenie dla Wspólnoty (TZW) i który, zdaniem Komisji, zagraża właściwościom tego terenu.

Komisja podniosła, że droga ma przebiegać przez OSO Puszcza Augustowska oraz potencjalny TZW Ostoja Augustowska. OSO Puszcza Augustowska zamieszkiwany jest przez liczne gatunki ptaków a teren Ostoja Au-

* W oczekiwaniu na postanowienie o wykreśleniu sprawy z rejestru.

gustowska zawiera wiele siedlisk wymienionych w załącznikach obu dyrektyw. Teren Ostoja Augustowska spełnia wszystkie kryteria ekologiczne wymienione w załączniku III do dyrektywy siedliskowej, aby stać się TZW. W opinii Komisji sporne przedsięwzięcie pogarsza stan siedlisk oraz niepokoi gatunki, dla których został wyznaczony obszar ochrony. Przedsięwzięcie to spowoduje nieodwracalne szkody i doprowadzi do pogorszenia się stanu unikatowego i wyjątkowego ekosystemu, jakim jest dolina rzeki Rospudy. Podczas oceny skutków projektu obwodnicy miasta Augustów dla obszarów NATURA 2000 władze polskie nie uwzględniły należyście rozwiązań alternatywnych. Ponieważ nie wykazały one braku takich rozwiązań, nie mogą powoływać się na nadrzędny interes publiczny w celu zatwierdzenia spornego przedsięwzięcia. Komisja zauważyła również, że planowana droga ma przebiegać przez OSO Puszcza Knyszyńska, który daje schronienie licznym gatunkom ptaków. Postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na realizację przedsięwzięcia podlega stosowaniu norm formalnoprawnych przewidzianych w przepisach dyrektywy siedliskowej. Władze polskie nie przedstawiły Komisji żadnego rozwiązania alternatywnego dla obwodnicy Wasilkowa i nie poruszyły kwestii środków kompensujących w stosunku do obszaru, który zostanie przez tę obwodnicę zniszczony. Komisja podniosła, że prace się już rozpoczęły, a zwłaszcza, że przeprowadzono już wycinkę drzew.

W przedmiocie projektu zalesienia potencjalnego TZW Pojezierze Sejneńskie, które miałyby być zrealizowane jako środek kompensujący straty ekologiczne doznane na terenach, których dotyczy projekt obwodnicy Augustowa, Komisja utrzymuje, że miałyby one negatywne skutki dla potencjalnego TZW. Obszar ten zawiera kilka typów siedlisk o znaczeniu priorytetowym i spełnia kryteria ekologiczne, aby stać się TZW. Część powierzchni siedliska zostanie wykarczowana w ramach realizacji środków przewidzianych w celu kompensacji szkód doznanych przez siedliska ptaków w wyniku budowy obwodnicy Augustowa.

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 18 lipca 2007 r. wniosek Polski o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym został oddalony.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

19 marca 2009 r.

**C-143/08**

***Komisja / Polska***

[Brak transpozycji dyrektywy MiFID]  
~~~~~

Polska nie dokonała w przewidzianym terminie transpozycji dyrektywy MiFID.

Dnia 31 stycznia 2007 roku upłynął termin transpozycji Dyrektywy 2006/73/WE wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy.

Celem dyrektywy jest zapewnienie równowagi między ochroną inwestorów a wymogami w zakresie ujawniania informacji, które obowiązują przedsiębiorstwa inwestycyjne, jak również wzmocnienie konkurencji pomiędzy dostawcami usług finansowych oraz zwiększenie przejrzystości rynku i poziomu ochrony klienta.

Brak transpozycji dyrektywy skutkuje spadkiem konkurencyjności przedsiębiorstw inwestycyjnych działających w Polsce wobec instytucji działających w pozostałych państwach członkowskich UE, wynikającym z wyższych cen produktów inwestycyjnych i kosztów obsługi, jakości oraz sposobu raportowania o stanie inwestycji.

W związku z zarzucanym naruszeniem ciężącego na Polsce obowiązku przyjęcia odpowiednich aktów prawnych, w kwietniu 2008 r. Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie uchybienia przez Polskę ciężącym na niej zobowiązaniom wspólnotowym.

Trybunał stwierdził, że poprzez nieprzyjęcie w przewidzianym terminie przepisów koniecznych do wykonania dyrektywy 2006/73/WE wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy.

Trybunał przypomniał, że ocena wystąpienia uchybienia jest dokonywana na podstawie stanu faktycznego w państwie członkowskim w chwili upływu terminu określonego przez Komisję w uzasadnionej opinii. W konsekwencji, ewentualne zmiany, które nastąpiły w okresie późniejszym, nie mo-

gą być uwzględniane przez Trybunał. W tych okolicznościach Trybunał uznał skargę Komisji za zasadną.

WYROK


~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

12 lutego 2009 r.

C-475/07

*Komisja / Polska*

[Podatek akcyzowy od energii elektrycznej]  
~~~~~

Przewidując, że obowiązek podatkowy w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej powstaje w momencie jej wydania przez producenta, a nie w momencie jej dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora, Polska nie dokonała prawidłowo transpozycji dyrektywy ramowej dotyczącej opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej.

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez niedostosowanie do dnia 1 stycznia 2006 r. swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do wymogów dyrektywy 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

Obowiązek podatkowy w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej w Polsce powstaje w momencie jej wydania przez producenta, a nie - jak przewiduje dyrektywa wspólnotowa - w momencie jej dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora.

Okres przejściowy na dostosowanie polskich uregulowań prawnych określających moment powstania obowiązku podatkowego w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej upłynął 1 stycznia 2006 r.

Trybunał stwierdził, że poprzez niedostosowanie do dnia 1 stycznia 2006 r. swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do wymogów dyrektywy Rady 2003/96/WE w zakresie określenia momentu, w którym podatek od energii elektrycznej staje się wymagalny, Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy.

Trybunał zauważył, że stosowny przepis polskiej ustawy o podatku akcyzowym ogranicza się do stwierdzenia, że obowiązek podatkowy powstaje z dniem wydania energii elektrycznej. Stosowanie tego przepisu polega na tym, iż zobowiązanie podatkowe powstaje w Polsce w chwili wprowadzenia energii elektrycznej do sieci przez producenta, a nie w chwili jej dostawy przez dystrybutora lub redystrybutora. Trybunał orzekł w związku z tym, że na dzień 1 stycznia 2006 r. Polska nie dostosowała swego systemu opodatkowania energii elektrycznej do wymogów dyrektywy.

Wniosku tego nie jest w stanie osłabić argument, zgodnie z którym określenie momentu wprowadzenia energii elektrycznej do sieci przez producenta jako momentu, w którym podatek od energii elektrycznej staje się wymagalny w rozumieniu dyrektywy jest zgodne z treścią tego przepisu, skoro z technicznego punktu widzenia energia elektryczna jest udostępniana odbiorcy końcowemu w tym samym czasie, w jakim jest wytwarzana. Ponadto, wniosku tego nie jest także w stanie podważyć argument, zgodnie z którym ustawa o podatku akcyzowym prowadzi do rezultatu przewidzianego w dyrektywie, którym jest unikanie podwójnego opodatkowania lub zaniżonego opodatkowania produktów, skoro zgodnie z tą ustawą energia elektryczna importowana do Polski podlega opodatkowaniu, a podatek od energii elektrycznej wytwarzanej w tym państwie członkowskim podlega zwrotowi na wniosek w przypadku jej eksportu.

Trybunał stwierdził, że argumentacji tej nie można przyjąć, ponieważ, po pierwsze, ilość energii elektrycznej wytwarzanej w danym państwie członkowskim nie musi odpowiadać - biorąc pod uwagę import oraz nieuniknione straty w przesyle - ilości energii rzeczywiście dostarczonej w tym państwie członkowskim przez dystrybutorów lub redystrybutorów w rozumieniu dyrektywy. Po drugie, wprowadzenie energii elektrycznej do sieci przez producenta oraz jej dostawy mogą mieć miejsce w różnych państwach członkowskich. Po trzecie, argumentacja ta opiera się w dużej części na przesłance, zgodnie z którą Polska jest samowystarczalna w zakresie energii elektrycznej, podczas gdy okoliczność ta może zmieniać się w czasie.

Trybunał uznał ponadto, że nie zachodzi potrzeba ograniczania skutków tego wyroku w czasie.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

22 stycznia 2009 r.

C-492/07

Komisja / Polska

[Definicja abonenta w prawie telekomunikacyjnym]

Ograniczając definicję abonenta do podmiotów, które zawarły umowę z dostawcą publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej w formie pisemnej, Polska nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy ramowej.

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że nie zapewniając właściwej transpozycji wspólnotowej dyrektywy w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), w szczególności w odniesieniu do definicji abonenta, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 30 kwietnia 2004 r.

Zgodnie z dyrektywą ramową, „abonent” oznacza „jakąkolwiek osobę prawną lub fizyczną, która jest stroną umowy z podmiotem udostępniającym publicznie usługi łączności elektronicznej o świadczeniu takich usług”.

Stosowny przepis polskiego prawa telekomunikacyjnego zawiera natomiast następującą definicję abonenta: „abonent - podmiot, który jest stroną umowy zawartej w formie pisemnej o świadczenie usług z dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. (...)”

Zdaniem Komisji polskie prawo telekomunikacyjne wymaga zatem, aby strona zawarła umowę z dostawcą publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej w formie pisemnej w celu spełnienia warunków definicji „abonenta”. W tym zakresie polska ustawa wykracza poza wymogi dyrektywy ramowej i pozbawia użytkowników końcowych, którzy nie zawarli umowy w formie pisemnej (np. użytkowników telefonów komórkowych korzystających z kart przedpłaconych, tzw. *pre-paid*), niektórych praw gwarantowanych przez ramy regulacyjne wszystkim abonentom niezależnie od formy umowy. Do praw tych należą m.in.: uprawnienie do umieszczenia swoich danych w publicznie dostępnym spisie abonentów; prawo do otrzymywania rachunków, które nie są szczegółowe; możliwość zablokowania, w sposób prosty i wolny od opłat, wyświetlania identyfikacji rozmów przychodzących przy poszczególnych połączeniach telefonicznych oraz możliwość zablokowania wyświetlania identyfikacji rozmów przychodzących i odrzucenia rozmów przychodzących, jak również prawa w zakresie komunikatów niezamówionych.

Trybunał stwierdził, że nie dokonując prawidłowej transpozycji dyrektywy ramowej, a w szczególności przepisu dotyczącego pojęcia „abonent”, Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

Trybunał uznał, że Polska nie uzasadniła dostatecznie swojego twierdzenia, iż pomimo wskazanych różnic odnoszących się do zakresu stosowania wspólnotowej i krajowej definicji pojęcia abonenta, realizacja celów wyznaczonych przez dyrektywy o łączności elektronicznej nie jest w tym przypadku zagrożona.

Trybunał podkreślił, że w ramach niniejszej skargi o stwierdzenie uchybienia zarzut sformułowany przez Komisję nie dotyczy nieprzyznania wszystkim osobom korzystającym z kart telefonicznych uprawnień przysługujących abonentom, lecz wyłączenia z zakresu stosowania tych uprawnień, bez istotnego powodu technicznego i wyłącznie ze względu na fakt, że nie dysponują one umową zawartą na piśmie, między innymi osób, które zawarły z dostawcą usług łączności elektronicznej umowę w celu nabycia karty przedpłaconej stosowanej w telefonach komórkowych, otrzymały określony numer telefonu i które, rezygnując z anonimowości, z jakiej ewentualnie skorzystały przy zakupie tej karty, wyrażają wolę korzystania ze wszystkich uprawnień przyznanych abonentom.

WYROK

~~~~~  
Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

13 listopada 2008 r.

**C-227/07**

**Komisja / Polska**

[Ogólny obowiązek negocjowania umów o dostępie telekomunikacyjnym]

~~~~~

Nakładając na publicznych operatorów sieci łączności ogólny obowiązek negocjowania umów o dostępie telekomunikacyjnym, Polska nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy o dostępie.

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie uchybienia przez Polskę zobowiązaniom wynikającym z przepisów dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń („dyrektywa o dostępie”).

Przepisy polskiej ustawy Prawo telekomunikacyjne zobowiązują wszystkich operatorów publicznych sieci telekomunikacyjnych do prowadzenia negocjacji w sprawie zawarcia umowy o dostępie telekomunikacyjnym na wniosek innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w celu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz zapewnienia interoperacyjności usług.

Komisja zarzuciła Polsce uchybienie wymogom dyrektywy o dostępie: po pierwsze, negatywnie oceniła fakt, że polska ustawa reguluje kompetencje krajowego organu regulacyjnego, nakazując obowiązkowe podjęcie negocjacji; po drugie, zarzuciła jej brak upoważnienia go do realizacji niektórych celów.

Trybunał orzekł, że nie dokonując prawidłowej transpozycji dyrektywy o dostępie, Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

Trybunał stwierdził, iż z analizy przepisów dyrektywy o dostępie wynika, że obowiązek negocjowania w dobrej wierze umowy z przedsiębiorstwami może zostać nałożony przez krajowy organ regulacyjny na operatorów posiadających znaczącą pozycję na rynku, po uprzednim jego przeglądzie.

Natomiast konsekwencją przewidzianego przez polskie prawo telekomunikacyjne obowiązku negocjowania w dobrej wierze umów o dostępie telekomunikacyjnym jest nakładanie tego obowiązku bez uprzedniego przeprowadzenia oceny stopnia rzeczywistej konkurencji na danym rynku. Pol-

ska ustawa nie pozwala również na zniesienie lub zmianę wspomnianego obowiązku w przypadku nasilenia się konkurencji na tym rynku.

W związku z tym Trybunał orzekł, że nakładając na publicznych operatorów sieci łączności ogólny obowiązek negocjowania umów o dostępie telekomunikacyjnym, Polska nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy o dostępie.

Trybunał oddalił natomiast drugi z zarzutów Komisji, w ramach którego wniosła ona o stwierdzenie, że przepis dyrektywy o dostępie nakładający wymóg upoważnienia krajowego organu regulacyjnego do działania, w konkretnych przypadkach, na rzecz realizacji celów dyrektywy ramowej, nie został prawidłowo transponowany na mocy prawa telekomunikacyjnego.

W tym zakresie Trybunał stwierdził, że ograniczając się do twierdzenia, iż stosowny przepis dyrektywy o dostępie nie może być wprowadzony w życie na mocy przepisu ustawowego o charakterze ogólnym, lecz jedynie na mocy przepisów wskazujących decyzje, do podjęcia których upoważniony jest krajowy organ regulacyjny oraz nie wykazując przy tym, że odpowiednie przepisy prawa telekomunikacyjnego nie służą realizacji celów dyrektywy ramowej, Komisja nie dowiodła w sposób wystarczający, że przepisy te nie zapewniają prawidłowej transpozycji dyrektywy o dostępie.

WYROK

~~~~~  
Wyrok Sądu Pierwszej Instancji

24 września 2008 r.

T-248/05

**HUP Usługi Polska / Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego**  
**(znaki towarowe i wzory) (OHIM) - Manpower**

[Zdolność odróżniająca znaku towarowego I.T.@MANPOWER]

~~~~~

Uznawszy, że zarejestrowany słowny znak towarowy I.T.@MANPOWER posiada wystarczającą zdolność odróżniającą, Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę na decyzję OHIM.

W 1998 r. Manpower Inc. złożyła w OHIM wniosek o rejestrację znaku słownego I.T.@MANPOWER, który został zarejestrowany w 1999 r. W 2001 r. Manpower Temporärpersonal GmbH, która w trakcie postępowania występowała pod firmą HUP Usługi Polska sp. z o.o., wniosła o unieważnienie zarejestrowanego znaku. Izba Odwoławcza OHIM uznała, że rejestracja znaku była zgodna z postanowieniami rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i odrzuciła wniosek. MP Temporärpersonal GmbH zaskarżyła decyzję do Sądu Pierwszej Instancji podnosząc, że znak słowny zarejestrowany na rzecz Manpower Inc. jest znakiem opisowym oraz że jest pozbawiony minimalnego wymaganego charakteru odróżniającego.

Sąd uznał, że zdolność odróżniająca danego znaku należy oceniać na podstawie całokształtu składających się na niego elementów, nie zaś rozpatrując poszczególne jego elementy. Zdaniem Sądu I.T.@MANPOWER tworzy oryginalną i niecodzienną kombinację znaków, która w sposób wystarczający pozwala na odróżnienie chronionych tym znakiem produktów i usług. Ponadto SPI stwierdził, że istnieje wystarczający bezpośredni związek pomiędzy zarejestrowanym znakiem, a produktami i usługami, które ma on chronić.

Sąd przychylił się do stanowiska OHIM, iż zarejestrowany słowny znak nie jest nazwą powszechnie używaną w odniesieniu do danych towarów lub usług, jak również, że nie występuje niebezpieczeństwo wprowadzenia konsumentów w błąd w zakresie produktów i usług, na które został zarejestrowany.

Wyrok

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

26 maja 2008 r.

C-170/07

Komisja / Polska

[Wymóg badań technicznych pojazdów używanych
przywożonych z innych państw członkowskich]

Nażony w sposób ogólny i systematyczny obowiązek badania technicznego wszystkich pojazdów zarejestrowanych uprzednio w innych państwach członkowskich, z całkowitym pominięciem ewentualnych badań przeprowadzonych już w tych państwach stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie towarów.

Polskie przepisy wprowadzały wymóg badań technicznych przywożonych pojazdów używanych przed ich rejestracją w Polsce, wobec braku takiego wymogu w stosunku do krajowych pojazdów znajdujących się w tych samych okolicznościach. Dotyczyło to również samochodów używanych sprowadzanych z krajów Unii Europejskiej.

Ponieważ polskie przepisy nie przewidywały możliwości uznania w Polsce okresowych badań technicznych przeprowadzonych w innych państwach członkowskich UE, uregulowania te zostały zakwestionowane przez Komisję Europejską.

Polska argumentowała, że obowiązek spornego badania technicznego jest nałożony w sposób ogólny i systematyczny na wszystkie pojazdy zarejestrowane uprzednio w innych państwach członkowskich, z całkowitym pominięciem ewentualnych badań przeprowadzonych już w tych państwach. Strona polska podniosła także, iż sporne badanie techniczne ma na celu sprawdzenie czy spełnione zostały wymogi techniczne i wymóg obowiązkowego wyposażenia przywożonego pojazdu używanego oraz stwierdzenie, czy stan techniczny tego pojazdu jest zadowalający w chwili jego rejestracji w Polsce. Ponadto badanie ma być środkiem proporcjonalnym do zamierzonych celów, jakimi są zagwarantowanie bezpieczeństwa drogowego, ochrona środowiska i zwalczanie nielegalnego obrotu pojazdami.

Trybunał odrzucił argumenty strony polskiej i uznał, że wprowadzając przed rejestracją w Polsce wymóg badania technicznego w stosunku do przywożonych pojazdów używanych zarejestrowanych uprzednio w innych państwach członkowskich, Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 28 TWE, a więc zakazowi stosowania między członkami UE ograniczeń ilościowych w przywozie oraz wszelkich środków o skutku

równoważnym. Trybunał stwierdził, że nieuznawanie wyników badań technicznych może zniechęcać zainteresowanych do przywozu do Polski używanych pojazdów zarejestrowanych wcześniej w innych państwach członkowskich.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości
23 października 2007 r.

C-273/04

Polska / Rada

[Rozszerzenie niepełnego wymiaru płatności na nowe płatności bezpośrednie
w następstwie reformy Wspólnej Polityki Rolnej]

Trybunał oddalił skargę wniesioną przez Polskę przeciwko rozszerzeniu mechanizmu stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich dla rolników w nowych państwach członkowskich. Zaskarżona decyzja stanowi niezbędne dostosowanie aktu przystąpienia w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej i nie narusza zasady niedyskryminacji i dobrej wiary.

W dniu 16 kwietnia 2003 r. Rzeczpospolita Polska podpisała traktat akcesyjny. Zgodnie z aktem przystąpienia Rada może dokonać takich dostosowań tego aktu odnoszących się do wspólnej polityki rolnej (WPR), jakie mogą okazać się niezbędne w wyniku zmiany przepisów wspólnotowych. Dostosowania te mogą być dokonane przed dniem przystąpienia.

Ze względu na konieczność dostosowania aktu przystąpienia do reformy WPR, Rada przyjęła decyzję przewidującą zastosowanie, w nowych państwach członkowskich, mechanizmu stopniowego wprowadzania (zwanego „phasing-in”) zgodnie z harmonogramem do wszystkich płatności bezpośrednich, to znaczy nie tylko do płatności, które ujęte były już w załączniku do tego rozporządzenia, lecz również do nowych płatności bezpośrednich, które zostaną wprowadzone później.

Uznając, że decyzja ta nie stanowi dostosowania aktu przystąpienia, lecz istotną zmianę warunków przystąpienia określonych w tym akcie, Polska wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady. W uzasadnieniu skargi podniesiono trzy zarzuty dotyczące, odpowiednio, braku kompetencji Rady, naruszenia zasady niedyskryminacji oraz naruszenia zasady dobrej wiary obowiązującej w prawie traktatowym.

W pierwszej kolejności Trybunał przypomniał, że przepisy dostosowujące przewidziane w aktach przystąpienia zezwalają, co do zasady, jedynie na dostosowania mające na celu umożliwienie stosowania wcześniejszych aktów wspólnotowych w nowych państwach członkowskich, z wyłączeniem wszelkich zmian.

Trybunał wyjaśnił, że zgodnie z rozporządzeniem z 1999 r. system stopniowego wprowadzania miał mieć zastosowanie do wszystkich płatności bezpośrednich przyznanych w ramach systemów wsparcia, o których mo-

wa w art. 1 tego rozporządzenia. Trybunał uznał, że za podstawowe kryterium określające zakres stosowania tego rozporządzenia należy uznać warunki wymienione w jego art. 1, a nie fakt włączenia określonej pomocy do załącznika do tego rozporządzenia.

Następnie Trybunał zaznaczył, że zasada ogólnego stosowania mechanizmu „phasing-in” do wszystkich rodzajów pomocy bezpośredniej została uzgodniona w trakcie negocjacji akcesyjnych i przewidziana wyraźnie w akcie przystąpienia z 2003 r. Nie można uznać, że sporna decyzja dokonała zasadniczej zmiany zakresu stosowania mechanizmu „phasing-in” czy też istotnej zmiany wynikających z tego obowiązków i praw, ponieważ nie wpłynęła ona ani na harmonogram, ani na stawki procentowe, ani na dane rodzaje pomocy.

W tych warunkach Trybunał stwierdził, że sporną decyzję należy uznać za niezbędne dostosowanie aktu przystąpienia w następstwie reformy WPR i że w konsekwencji przyjmując tę decyzję, Rada nie przekroczyła uprawnień przyznanych jej w akcie przystąpienia.

WYROK

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości

18 lipca 2007 r.

C-460/05

Polska / Parlament i Rada

[Uznawanie praw nabytych polskich pielęgniarek i położnych]

Trybunał oddalił wniesioną przez Polskę skargę o stwierdzenie nieważności przepisów dyrektywy w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Zaskarżone przepisy dyrektywy nie zawierają niczego nowego i w niczym nie zmieniają istniejącego stanu prawnego.

W swej skardze Polska wniosła o stwierdzenie nieważności przepisów dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

Zaskarżone przepisy zawierają szczególne zasady mające zastosowanie do pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną i położnych legitymujących się polskimi dokumentami potwierdzającymi kwalifikacje.

Przepisy te wydłużają okres wymaganego doświadczenia zawodowego, którym winni się wykazać posiadacze niektórych polskich dokumentów potwierdzających kwalifikacje, jeśli szkolenie zawodowe nie spełnia minimalnych wymogów nałożonych przez dyrektywę 2005/36, aby móc podlegać uznaniu automatycznemu.

Posiadacze polskich dokumentów potwierdzających kwalifikacje muszą wykazać się pięcioletnim nieprzerwanym doświadczeniem zawodowym nabytym w trakcie siedmiu lat poprzedzających złożenie wniosku o uznanie, podczas gdy w odniesieniu do posiadaczy dokumentów potwierdzających kwalifikacje uzyskane w innych państwach członkowskich dyrektywa wymaga jedynie trzech nieprzerwanych lat doświadczenia w trakcie pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku o uznanie.

Jedynym zarzutem, na którym opierała się skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Polskę było naruszenie obowiązku uzasadnienia aktu prawnego (art. 253 TWE).

Treść spornych przepisów ustalona została w akcie przystąpienia z 2003 r., co jednak, według polskiego rządu, nie wystarczy samo w sobie do uzasadnienia ich utrzymania w dyrektywie 2005/36/WE. Zdaniem polskiego rządu, o ile zmiany zawarte w załączniku II aktu przystąpienia z 2003 r. nie musiały być uzasadnione na podstawie art. 253 TWE, o tyle przyjęcie analogicznych przepisów w dyrektywie powinno być w odpowiedni sposób uzasadnione.

Trybunał oddalił skargę podkreślając, że zaskarżone przepisy dyrektywy w niczym nie zmieniają istniejącego stanu prawnego ograniczając się do powtórzenia przepisów wprowadzonych przez akt przystąpienia z 2003 r. do obowiązujących wcześniej dyrektyw. Celem realizowanym przez dyrektywę jest zgromadzenie w jednym tekście przepisów zawartych we wcześniejszych dyrektywach.

Trybunał przypomniał, iż nie jest wymagane szczególne uzasadnienie, odnośnie do przepisów, które ograniczają się - w ramach preredagowywania wcześniejszych tekstów - do powtórzenia treści przepisów poprzednio obowiązujących. Stwierdzenia tego nie podważa, zdaniem Trybunału, sama okoliczność, iż Polska w trakcie prac nad przygotowaniem dyrektywy 2005/36/WE zażądała zmiany spornych przepisów.

Trybunał podkreślił, że rząd polski był włączony w sposób ścisły do dyskusji i konsultacji poprzedzających przyjęcie dyrektywy, co może wskazywać, że znał dokładnie zarówno powody, które doprowadziły do początkowego przyjęcia, jak i powody późniejszego utrzymania odstępstw dotyczących niektórych uzyskanych w Polsce dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, jak i położnej.

WYROK

CZĘŚĆ II

SPRAWY W TOKU

A. ODESŁANIA PREJUDYCJALNE

1

C-99/09

Polska Telefonía Cyfrowa sp. z o.o.

[Zbliżanie ustawodawstw]

Przedmiotem postępowania jest kwestia prawidłowości wymierzenia kary pieniężnej Polskiej Telefonii Cyfrowej (PTC) za realizację uprawnienia do przeniesienia przydzielonego numeru, o którym mowa w przepisach ustawy Prawo telekomunikacyjne w sposób niezgodny z przepisami w okresie od 28 marca do 31 maja 2006 r.

Zgodnie z przepisami Prawa Telekomunikacyjnego, za przeniesienie przydzielonego numeru przy zmianie operatora może być pobrana od abonenta przez dotychczasowego dostawcę usług jednorazowa opłata, określona w jego cenniku, której wysokość nie powinna zniechęcać abonenta do korzystania z tego uprawnienia. Zdaniem Prezesa UKE wysokość tej opłaty nie została uzależniona od kosztów realizacji uprawnienia abonenta, lecz od subiektywnej oceny Polskiej Telefonii Cyfrowej, niepowiązanej z faktycznie poniesionymi kosztami. W opinii Prezesa Urzędu pobierana przez stronę powodową opłata zniechęcała abonentów tego operatora do korzystania z uprawnienia do przeniesienia numeru.

Sąd Najwyższy skierował do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

Czy art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że właś-

ciwy organ regulacyjny państwa członkowskiego zapewniając, aby bezpośrednio obciążenia abonentów nie zniechęcały do korzystania z dodatkowej usługi przeniesienia numeru, ma obowiązek uwzględnić koszty ponoszone przez operatorów sieci telefonii ruchomej w związku z wykonywaniem takiej usługi?

C-522/08
Telekomunikacja Polska S.A.
[Polityka przemysłowa]

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał decyzję nakazującą spółce Telekomunikacja Polska S.A. usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości, polegających na uzależnieniu zawarcia umowy o świadczenie usług szerokopasmowego dostępu do Internetu „neotrada tp” od świadczenia usługi telefonicznej. TP S.A. powołała się na przepisy dyrektywy, która zakazuje wyznaczonym przedsiębiorcom obligowania abonentów do płacenia za udogodnienia lub usługi, które nie są konieczne lub wymagane dla zapotrzebowanej usługi powszechnej. Jako, że „neotrada tp” nie jest usługą powszechną, to - zdaniem TP S.A. - przy konstruowaniu umów na jej świadczenie wspólnotowe przepisy nie przewidują żadnych obostrzeń.

Prezes UKE utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję, którą potwierdził następnie rozpatrujący skargę WSA w Warszawie. W skardze kasacyjnej do NSA TP S.A. zaznaczyła, że decyzja w przedmiocie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości ma charakter obowiązku regulacyjnego, w odniesieniu do którego przepisy wspólnotowe przewidują ściśle określony tryb. Dodatkowo, taki obowiązek może być nałożony tylko na przedsiębiorstwo o znaczącej pozycji rynkowej i po uprzednim przeprowadzeniu analizy rynku.

Naczelny Sąd Administracyjny skierował do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

Czy prawo wspólnotowe zezwala Państwom Członkowskim na wprowadzenie zakazu adresowanego do wszystkich przedsiębiorców świadczących usługi telekomunikacyjne, uzależniania zawarcia umowy o świadczenie usług od zakupu innej usługi (sprzedaż łączona), w szczególności, czy tego rodzaju środek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Dyrektyw pakietu telekomunikacyjnego (dyrektywa nr 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń¹; dyrektywa nr 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej; dyrektywa nr 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej oraz dyrektywa nr 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7 marca 2002 r. w sprawie usługi pow-

szechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników)?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w świetle prawa wspólnotowego krajowy organ regulacyjny jest właściwy do kontroli przestrzegania zakazu określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.)?

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

C-441/08
Elektrownia Pątnów II
[Podatki]

Nadzwyczajne zgromadzenie wspólników Elektrowni Pątnów II spółki z o.o. podjęło uchwałę w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego spółki. Uchwała stanowiła realizację porozumienia między Zespołem Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A. (spółka-matka), a Elektrownią Pątnów II sp. z o.o. (spółka-córka). Porozumienie to dotyczyło podwyższenia kapitału zakładowego w spółce-córce poprzez dokonanie potrącenia umownego. Spółce-matce przysługiwały wierzytelności wobec spółki-córki z tytułu pożyczek udzielonych w latach 2002-2004 na realizację inwestycji Pątnów II. Zastosowanie potrącenia spowodowało umorzenie długu spółki-córki wobec spółki-matki oraz podwyższenie kapitału zakładowego w spółce-córce. Podwyższenie kapitału zakładowego spółki stanowiło zmianę umowy spółki, podlegającą opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych.

W ocenie spółki, podwyższenie kapitału zakładowego nie powinno być objęte podatkiem od czynności cywilnoprawnych, gdyż podstawa opodatkowania jest równorzędna sumie zaciągniętych wcześniej przez spółkę pożyczek, które są zamieniane na udziały w tejże spółce, a które zostały wcześniej objęte podatkiem. W ocenie spółki, istotny jest jedynie fakt wcześniejszego objęcia podatkiem kapitałowym pożyczek podlegających konwersji na udziały.

Naczelnik Urzędu Skarbowego odmówił stwierdzenia nadpłaty żądanej przez spółkę. Rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji WSA w Poznaniu podkreślił w zaskarżonym do NSA wyroku, że nie można rozciągać postanowień podatkowych obowiązujących od dnia 1 maja 2004 r. na zdarzenia, które miały miejsce przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej.

Naczelnny Sąd Administracyjny skierował do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

Czy w świetle prawa wspólnotowego (w szczególności przepisów Dyrektywy Nr 69/335/EWG), nakładając podatek kapitałowy na operację podwyższenia kapitału, organy podatkowe zobowiązane są uwzględnić operacje, dotyczące tego samego składnika kapitału, które podlegały opodatkowaniu podatkiem kapitałowym przed dniem akcesji Polski do Unii Europejskiej?

W szczególności, czy mechanizm przewidziany art. 5 ust. 3 tiret drugie Dyrektywy 69/335/EWG ma zastosowanie do sytuacji, gdy konwersja pożyczek udzielonych spółce kapitałowej, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) Dyrektywy ma miejsce po akcesji, a pożyczki te były już uprzednio, na podstawie ustawodawstwa krajowego obowiązującego do dnia akcesji, opodatkowane na zasadach określonych w polskiej ustawie o podatku od czynności cywilnoprawnych?

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

C-344/08

Rubach

[Środowisko naturalne i konsumenci]

T. Rubach został oskarżony o to, że naruszył wspólnotowe przepisy dotyczące ochrony gatunków dziko żyjących zwierząt w zakresie regulacji obrotu nimi, tj. o przestępstwo, o którym mowa w ustawie o ochronie przyrody. Na aukcji internetowej jednego z portali internetowych T. Rubach oferował do sprzedaży, pająki należące do gatunków zwierząt wymienionych w Załączniku B Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1332/2005, co jest co do zasady zakazane. Wyjątek przewidziano dla przypadków, w których można udowodnić w sposób zadowalający, że takie gatunki zostały pozyskane, a jeśli pochodzą spoza Wspólnoty - że zostały wprowadzone na ten obszar zgodnie z prawodawstwem obowiązującym w zakresie ochrony dzikiej fauny i flory. W wyniku wniesionej apelacji od wyroku uniewinniającego, Sąd Okręgowy uchylił w całości zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Zdaniem tego sądu, na oskarżonym ciążył obowiązek wykazania pochodzenia osobników, począwszy od tych pierwotnie zakupionych, a skończywszy na pozyskanych poprzez rozmnażanie ich w niewoli.

Sąd Rejonowy w Kościanie skierował do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

Jaka jest należyta wykładnia art. 8 ust. 5 Rozporządzenia Rady (WE) Nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, to jest, w jaki sposób w myśl prawa wspólnotowego posiadacz zwierząt wymienionych w załączniku B (a nie będących płazami, gadami, ptakami lub ssakami) może udowodnić w sposób zadowalający, że jego okazy zostały pozyskane lub wprowadzone na obszar Wspólnoty zgodnie z prawodawstwem obowiązującym w zakresie dzikiej fauny i flory, skoro przepisy prawa krajowego tych kwestii nie regulują?

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

C-314/08

Filipiak

[Swobodny przepływ osób]

K. Filipiak prowadzi działalność gospodarczą na terenie Holandii jako współnik spółki osobowej podlegającej prawu holenderskiemu o strukturze organizacyjnej odpowiadającej polskiej spółce jawnej. Podlega on w Polsce nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu od całości osiągniętych dochodów. Na terenie Holandii zapłacił przypadające na niego składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Zdaniem K. Filipiaka, przysługuje mu prawo do obniżenia podstawy opodatkowania o kwotę zapłaconych w Holandii składek na ubezpieczenie społeczne, a podatku o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Dyrektor Izby Skarbowej wskazał, że odprowadzając w Holandii składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, K. Filipiak nie działał na podstawie polskich przepisów ubezpieczeniowych, a poniesione z tego tytułu wydatki nie mogą być odliczone ani od podstawy opodatkowania (ubezpieczenie społeczne), ani od podatku (ubezpieczenie zdrowotne).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu skierował do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

Czy unormowania wynikające z art. 43 ust.1 i 2 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one polskim przepisom krajowym przyjętym w art. 26 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity w Dz. U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 ze zm.) ograniczającym prawo do obniżenia podstawy opodatkowania w podatku dochodowym wyłącznie o kwotę składki na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne zapłaconą na podstawie przepisów prawa krajowego oraz art. 27b ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych ograniczającym prawo do obniżenia podatku dochodowego o kwotę składki na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne, zapłaconej wyłącznie na podstawie przepisów prawa krajowego w sytuacji, gdy obywatel polski podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Polsce od dochodów opodatkowanych w Polsce - odprowadza także składki na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne i zdrowotne w innym państwie członkowskim z tytułu prowadzonej tam działalności gospodarczej, a składki te nie zostały odliczone w tym innym państwie członkowskim Unii Europejskiej od dochodu i od podatku?

Czy zasadę pierwszeństwa prawa wspólnotowego oraz unormowania wynikające z art. 43 ust. 1 i 2 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w ten sposób, iż wyprzedzają one przepisy krajowe przyjęte w art. 91 ust. 2 i 3 i art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. nr 14, poz. 176 ze zm.) w zakresie jakim na ich podstawie nastąpiło odroczenie wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego?

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

C-444/07

MG Probud Gdynia sp. z o. o.

[Obszar Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości]

Sąd Rejonowy w Gdańsku ogłosił upadłość MG PROBUD GDYNIA Sp. z o.o., obejmującą likwidację majątku upadłego. Upadła spółka prowadziła działalność budowlaną w Polsce oraz na terenie Niemiec. Podejrzewając popełnienie wykroczenia przez dyrektora oddziału spółki, polegającego na niewypłacaniu wynagrodzeń 9 polskim pracownikom zatrudnionym w oddziale spółki w Niemczech oraz nieodprowadzaniu stosownych kwot do niemieckiej Kasy Urlopowej, sąd niemiecki wydał decyzję, na mocy której nałożono tzw. areszt na majątek MG PROBUD GDYNIA Sp. z o.o., a tym samym dokonano zajęcia środków na rachunku bankowym spółki w Niemczech oraz roszczeń finansowych upadłego wobec kontrahentów niemieckich z tytułu wykonanych na ich rzecz robót budowlanych. Syndyk Masy Upadłości złożył odwołanie od tego orzeczenia do sądu niemieckiego, który odrzucił zażalenie jako nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy w Gdańsku skierował do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:

Czy organy administracji państwowej Państwa Członkowskiego uprawnione są do dokonania zajęcia środków finansowych znajdujących się na rachunku bankowym podmiotu gospodarczego po ogłoszeniu jego upadłości w innym Państwie Członkowskim (zastosowania tzw. aresztu majątkowego) wbrew regulacji prawa krajowego Państwa wszczęcia postępowania (art. 4, Rozporządzenia Rady (WE) 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego) - w sytuacji, gdy nie zachodzą przesłanki do zastosowania dyspozycji art. 5 oraz 10 powołanego rozporządzenia, wobec treści art. 3, art. 4, art. 16, art. 17 oraz art. 25 w/w Rozporządzenia Rady (WE) 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego tj. w świetle regulacji dotyczących jurysdykcji Sądu Państwa wszczęcia postępowania upadłościowego, prawa właściwego dla tego postępowania oraz przesłanek i skutków uznania postępowania upadłościowego?

Czy, w świetle art. 25 pkt 1 i nast. Rozporządzenia Rady (WE) 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego, organy administracji Państwa Członkowskiego, w którym nie wszczęto wtórne postępowania upadłościowego, a które podlega przezeń uznaniu na mocy art. 16 w/w rozporządzenia, mogą odmówić uznania orzeczeń Pań-

stwa wszczęcia postępowania dotyczących prowadzenia i ukończenia postępowania upadłościowego na podstawie art. 31-51 Konwencji brukselskiej o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, z powołaniem się na regulacje wewnętrzne?

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

B. SKARGI BEZPOŚREDNIE

1

~~~~~  
**C-174/09**  
***Komisja / Polska***  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez brak transpozycji dyrektywy ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu niezbędnych przepisów, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów tej dyrektywy.

~~~~~  
**C-172/09**  
***Komisja / Polska***  
[Podatki]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez brak transpozycji dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu niezbędnych przepisów, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów tej dyrektywy oraz postanowień TWE.

3

~~~~~  
**T-155/09**  
**Maxcom sp. z o.o. / Urząd Harmonizacji**  
**w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**  
[Własność intelektualna]  
~~~~~

Spółka Maxcom wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 30 stycznia 2009 r. w sprawie odmowy rejestracji, w charakterze wspólnotowego znaku towarowego, graficznego znaku towarowego «maxcom»:


~~~~~  
**C-49/09**  
***Komisja / Polska***  
[Podatki]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez stosowanie, na podstawie przepisów ustawy o VAT, obniżonej stawki podatku VAT w wysokości 7% do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży, dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia dziecięcego, Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z przepisów dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**C-551/08**  
***Komisja / Polska***  
[Swoboda przedsiębiorczości]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez brak transpozycji dyrektywy w sprawie reasekuracji, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu niezbędnych przepisów, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy przepisów tej dyrektywy.

Termin transpozycji dyrektywy 2005/68/WE upłynął w dniu 10 grudnia 2007 r.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~

C-545/08
Komisja / Polska
[Polityka przemysłowa]

~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że regulując detaliczne taryfy za usługi dostępu szerokopasmowego bez uprzednio przeprowadzonej analizy rynku, Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), w powiązaniu z przepisami dyrektywy w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa).

Komisja stoi na stanowisku, że wymóg przedstawiania przez przedsiębiorstwo taryf detalicznych za usługi dostępu szerokopasmowego do zatwierdzenia przez krajowy organ regulacyjny oraz żądanie, aby taryfy określone były na podstawie kosztów świadczenia usług, nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w dwa lata po wejściu w życie w Polsce obowiązujących przepisów wspólnotowych, są nowymi obowiązkami, a nie utrzymaniem w mocy istniejących obowiązków.

Ponadto obowiązki regulacyjne dotyczące detalicznych usług dostępu szerokopasmowego nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie mogą według Komisji być uznane za środek przejściowy w rozumieniu dyrektywy ramowej, gdyż przepisy dyrektywy dotyczą wyłącznie taryf za korzystanie ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej i usług stacjonarnej telefonii publicznej.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE


~~~~~  
**T-533/08**  
***Telekomunikacja Polska / Komisja***  
[Konkurencja]  
~~~~~

Telekomunikacja Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 września 2008, nakazującej Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz wszystkim przedsiębiorstwom pośrednio lub bezpośrednio, całkowicie lub częściowo przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli, zgodnie ze wspólnotowym rozporządzeniem w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 TWE, w ramach postępowania w sprawie domniemanego stosowania praktyk niezgodnych z TWE w sektorze komunikacji elektronicznej.

Telekomunikacja Polska podniosła zarzut, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem obowiązku prawidłowego uzasadnienia, narusza zasadę proporcjonalności oraz prawo do obrony.

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~  
**C-520/08 P**  
***HUP Usługi Polska sp. z o.o. / OHIM i Manpower***  
[Własność intelektualna]  
~~~~~

Spółka HUP Usługi Polska wniosła do Trybunału odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 września 2008 r. w sprawie T-248/05 HUP Usługi Polska sp. z o.o. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory). Spółka, która domaga się uchylecia wyroku Sądu twierdzi, że narusza on przepisy rozporządzenia Rady nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**C-516/08**  
***Komisja / Polska***  
[Zbliżanie ustawodawstw]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez brak transpozycji dyrektywy Komisji 2006/70/WE ustanawiającej środki wykonawcze do dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu - w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie - a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu niezbędnych przepisów, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

Termin transpozycji dyrektywy 2006/70/WE upłynął w dniu 15 grudnia 2007 r.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~

T-398/08
Stowarzyszenie Autorów "ZAiKS" / Komisja
[Konkurencja]

~~~~~

Stowarzyszenie Autorów „ZAiKS” wniosło do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2008 r., na temat postępowania dotyczącego uzgodnionych praktyk w kwestii warunków zarządzania prawami do publicznego korzystania z utworów muzycznych oraz udzielania odpowiednich licencji przez organizacje zbiorowego zarządzania, przyjmujących postać ograniczeń członkostwa stosowanych w umowach o wzajemnej reprezentacji.

Na poparcie swoich żądań „ZAiKS” podniósł zarzut nierozważenia przez Komisję w sposób wszechstronny wszystkich przesłanek istotnych do właściwej wykładni pojęcia „uzgodniona praktyka”, poprzez niepełne uwzględnienie stanu faktycznego sprawy i nieuwzględnienie wszystkich nierozzerwalnie ze sobą powiązanych elementów składających się na wykonywanie zbiorowego zarządu prawami autorskimi oraz dokonanie błędnej oceny przyczyn leżących u podstaw przyjętej w umowach zasady ich zasięgu terytorialnego.

Ponadto „ZAiKS” zarzucił decyzji błędne przedstawienie i ocenę następstw ewentualnej zmiany dotychczasowego systemu wykonywania zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, jak również zaniechanie oceny wszystkich dowodów w sprawie przez nieuwzględnienie przedstawionych przez „ZAiKS” faktów dotyczących specyfiki działania Stowarzyszenia oraz uregulowań polskiego prawa w zakresie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~  
**C-385/08**  
***Komisja / Polska***  
[Zbliżanie ustawodawstw]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez utrzymywanie w mocy pozwoleń na dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi.

Zdaniem Komisji dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych stanowiących przedmiot decyzji Ministra Zdrowia RP wydanych w okresie stycznia - kwiecień 2004 r. i zawierających dodatkowe zalecenia oraz wymóg dodatkowych badań nie może być objęte okresem tymczasowym ustanowionym w Załączniku XII do Aktu o warunkach przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do UE, gdyż owe decyzje Ministra Zdrowia nie stanowiły przed dniem 1 maja 2004 r. pozwoleń na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu postanowień Załącznika XII do wspomnianego Aktu. Dopuszczenie spornych produktów leczniczych powinno więc nastąpić w drodze pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego zgodnie z dyrektywą w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi lub zgodnie z rozporządzeniem ustanawiającym wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającym Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych.

Ponadto, w opinii Komisji dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix nie mogło być objęte okresem przejściowym ustanowionym w Załączniku XII Aktu o warunkach przystąpienia, gdyż odstępstwa w nim przewidziane dotyczyły wyłącznie wymogów bezpieczeństwa, jakości i skuteczności przewidzianych w powołanych wyżej przepisach.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**C-309/08**  
***Komisja / Polska***  
[Polityka przemysłowa]  
~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że nie zapewniając właściwej transpozycji dyrektywy w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), a w szczególności przepisów w odniesieniu do wymogu dotyczącego niezależności krajowych organów regulacyjnych oraz bezstronnego i jawnego wykonania przez nie swoich uprawnień, Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wspomnianej dyrektywy.

Zdaniem Komisji Polska nie zapewniła skutecznego rozdziału funkcji regulacyjnych od działalności związanej z wykonywaniem prawa własności lub kontroli. Komisja twierdzi, że państwo posiada znaczne udziały w licznych przedsiębiorstwach telekomunikacyjnych. Jednocześnie krajowy organ regulacyjny jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, który ma prawo do swobodnego odwołania go w każdej chwili bez podania przyczyny i od którego w pełni zależą również Minister Skarbu i Minister Infrastruktury.

Brak przepisów określających długość kadencji krajowego organu regulacyjnego a także brak zamkniętej listy przesłanek pozwalających na odwołanie go powoduje wysoki stopień zależności tego organu od Prezesa Rady Ministrów oraz nie gwarantuje, że uczestnicy rynku, w których państwo ma udziały będą traktowani na równi z pozostałymi uczestnikami.

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~  
**T-228/08**  
***Szomborg / Komisja***  
[Wspólna polityka rybołówstwa]  
~~~~~

Grzegorz Szomborg wniósł do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie, że Komisja zaniechała działania, do którego była zobowiązana na mocy przepisów rozporządzenia Rady w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund. Zaniechanie to polega na niewydaniu naukowej oceny skutków używania w szczególności sieci skrzelowych, trójściennej i oplatających dla waleni i przedstawienia jej wyników Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisja została zobowiązana do zapewnienia, w terminie do dnia 1 stycznia 2008 r., przeprowadzenia naukowej oceny skutków używania w szczególności sieci skrzelowych, trójściennej i oplatających dla waleni i przedstawienia jej wyników Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W związku z nieprzedstawieniem takiej opinii w przewidzianym terminie, G. Szomborg, pismem z dnia 25 lutego 2008 r. wezwał Komisję do działania. W odpowiedzi na wezwanie skarżącego Komisja potwierdziła, że wspomniana ocena naukowa nie została jeszcze przedstawiona, co spowodowane było brakiem współdziałania innych podmiotów.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~

C-165/08
Komisja / Polska
[Rolnictwo]

~~~~~

Komisja wniosła do Trybunału o stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie zakazu swobodnego obrotu materiałem siewnym odmian zmodyfikowanych genetycznie oraz zakazując wpisania odmian zmodyfikowanych genetycznie do krajowego katalogu odmian, Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy dyrektyw wspólnotowych.

Komisja stoi na stanowisku, że przepis krajowy stanowiący, że „materiał siewny odmian genetycznie zmodyfikowanych nie może być dopuszczony do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” jest niezgodny z dyrektywą 2001/18/WE w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Przepisy tej dyrektywy zakazują państwom członkowskim nakładania dodatkowych warunków dotyczących obrotu organizmami dopuszczonymi na szczeblu wspólnotowym, natomiast szczególne przepisy dyrektywy przewidują jedynie ograniczenia lub zakazy mogące stosować się do poszczególnych organizmów zmodyfikowanych genetycznie i w szczególnych okolicznościach. W żadnym z przepisów dyrektywa nie zezwala państwu członkowskiemu na zakazywanie w sposób ogólny i nieuzasadniony obrotu na swoim terytorium całą kategorią, w tym przypadku materiałem siewnym, organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Wspomniany przepis jest również niezgodny z dyrektywą 2002/53/WE w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych, bowiem przepisy tej dyrektywy nie zezwalają państwom członkowskim na zakazanie, w sposób ogólny, wpisywania do krajowego rejestru odmian genetycznie zmodyfikowanych, lecz nakładają na nie jedynie obowiązek upewnienia się podczas wpisywania takich odmian do krajowego rejestru, że każda z nich została zatwierdzona zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym mającym zastosowanie do organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE


~~~~~  
**T-69/08**  
**Polska / Komisja**  
[Środowisko naturalne i konsumenci]  
~~~~~

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 października 2007 r., która odrzuca projektowane przepisy krajowe, przewidujące odstępstwa od dyrektywy w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie, zgłoszone przez Polskę zgodnie z przepisami TWE. Polska wskazała, że Komisja powiadomiła ją o zaskarżonej decyzji po upływie sześciomiesięcznego terminu określonego w przepisach TWE, co oznacza, że zgodnie z tymi postanowieniami przepisy te należy uznać za zatwierdzone z chwilą upływu sześciomiesięcznego terminu.

Na poparcie swojej skargi Polska podniosła zarzut naruszenia przepisów TWE oraz naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, polegającego na obowiązku notyfikowania decyzji jej adresatom w przewidzianym prawem terminie, a także zarzut naruszenia zasady pewności prawa.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~

T-1/08
Buczek Automotive / Komisja
[Pomoc państwa]

~~~~~

Spółka Buczek Automotive wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek.

Na poparcie żądań skargi spółka Buczek Automotive podniosła zarzuty pokrywające się z tymi, jakie podniesione zostały w sprawie T-440/07, Huta Buczek przeciwko Komisji.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**T-469/07**  
***Philips Lighting Poland i Philips Lighting / Rada***  
[Polityka handlowa]  
~~~~~

Philips Lighting Poland S.A. i Philips Lighting BV produkujące we Wspólnocie świetłówki kompaktowe ze scaloną elektroniką, wniosły do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nr 1205/2007 nakładającego cła antidumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania tych cel na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin.

Na poparcie swego wniosku spółki podniosły m.in., że Rada naruszyła przepisy rozporządzenia w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej oraz nieodpowiednio uzasadniła sporne rozporządzenie.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**T-465/07**  
***Salej i Technologie Buczek / Komisja***  
[Pomoc państwa]  
~~~~~

Emilian Salej, syndyk masy upadłości spółki Technologie Buczek oraz Technologie Buczek S.A. wnieśli do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności przepisów decyzji Komisji z dnia 23.10.2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek m.in. w części, w jakiej dotyczą one uzyskania zwrotu pomocy wymienionej w art. 1 decyzji.

Na poparcie żądań skargi, sformułowano zarzuty identyczne z tymi, jakie podniesione zostały w sprawie T-440/07, Huta Buczek Sp. z o.o. przeciwko Komisji.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
T-440/07  
*Huta Buczek Sp. z o.o. / Komisja*  
[Pomoc państwa]  
~~~~~

Spółka Huta Buczek wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności przepisów decyzji Komisji z dnia 23 października 2007 w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali Grupy Technologie Buczek.

Na poparcie żądań skargi, Huta Buczek podniosła zarzut naruszenia postanowień TWE poprzez błędnej zdaniem przyjęcie, iż zaległości publicznoprawne spółki Technologie Buczek S.A stanowią pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem.. Ponadto, spółka podniosła zarzuty naruszenia zasady rzetelnej administracji, Karty Praw Podstawowych, zasady proporcjonalności oraz zasady pewności prawa.

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~

Sprawy połączone T-425/07 i T-426/07
Agencja Wydawnicza Technopol Sp. z o.o. / Urząd Harmonizacji
w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)
[Własność intelektualna]

~~~~~

Agencja Wydawnicza Technopol wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 3 września 2007 r. w sprawie odmowy rejestracji, w charakterze wspólnotowych znaków towarowych, oznaczeń graficznych 100 i 300:

Towary i usługi, dla których dokonane zostały zgłoszenia odpowiadają następującemu opisowi:

- ◆ „[a]fiszki, plakaty, albumy; broszury; czasopisma; blankiety; druki; gazety; kalendarze; krzyżówki, rebusy”;
- ◆ „[l]amigłówki, zagadki, puzzle”;
- ◆ „[o]rganizowanie konkursów, publikowanie tekstów”.

Spółka Technopol podniosła zarzut naruszenia przepisów rozporządzenia Nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jako że wszystkie elementy zgłoszonych znaków towarowych są w wystarczającym stopniu odróżniające, a oznaczeniom 100 i 300 towarzyszą elementy wysoce dystynktywne, takie jak kolory i grafika.

SPRAWA T-425/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

SPRAWA T-426/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**T-243/07**  
***Polska / Komisja***  
[Rolnictwo]  
~~~~~

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem do UE nowych państw.

Zaskarżona decyzja określa ilości produktów rolnych, znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium Polski w dniu przystąpienia do Unii Europejskiej, które w ocenie Komisji przekraczały poziom normalnych zapasów tych produktów oraz obciążyła Polskę z tego tytułu „kwotami ze względu na koszty eliminacji nadmiernych ilości [...] produktów”.

Na poparcie swojej skargi, Polska podniosła zarzuty braku kompetencji Komisji do podjęcia zaskarżonej decyzji, naruszenia przepisów załącznika IV do Aktu Przystąpienia oraz naruszenia zasady proporcjonalności.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**Sprawy połączone od T-200/07 do T-202/07**  
**Agencja Wydawnicza Technopol Sp. z o.o. / Urząd Harmonizacji**  
**w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**  
[Własność intelektualna]  
~~~~~

Agencja Wydawnicza Technopol wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie odmowy rejestracji oznaczeń słownych 222, 333, 555 dla towarów odpowiadających opisowi: czasopisma, książki i broszury szaradziarskie.

Spółka Technopol podniosła zarzut błędnego zastosowania przepisów rozporządzenia Nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jako że według niej sporne oznaczenia nie są opisowe i mają charakter odróżniający.

SPRAWA T-200/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

SPRAWA T-201/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

SPRAWA T-202/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE


~~~~~  
T-183/07*Polska / Komisja*[Środowisko naturalne i konsumenci]  
~~~~~

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, w której Komisja zdecydowała, iż niektóre aspekty polskiego krajowego planu rozdziału uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008–2012 są niezgodne z przepisami oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy. Kwestionowana decyzja ustanawia średni roczny przydział uprawnień do emisji w Polsce na okres 2008–2012 na poziomie około 208,5 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, zmniejszając w konsekwencji o 76,132937 mln ton (26,7%) całkowitą roczną ilość uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w stosunku do wielkości zaproponowanej przez Polskę.

W uzasadnieniu skargi Polska podnosi, iż Komisja, poprzez powzięcie decyzji po upływie trzymiesięcznego terminu na odrzucenie notyfikowanego przez Polskę krajowego planu rozdziału w całości lub jakiegokolwiek jego aspekcie, naruszyła istotne wymogi proceduralne oraz przekroczyła uprawnienia. Ponadto Polska zarzuca Komisji, iż przy ocenie przedłożonego przez Polskę krajowego planu rozdziału uprawnień na lata 2008–2012, bezpodstawnie odstąpiła od oceny danych przedłożonych przez Polskę i zastąpiła analizę tych danych analizą własnych danych, uzyskanych w wyniku niespójnego zastosowania wybranego przez Komisję modelu analizy ekonomicznej. Poza tym, Polska zarzuca Komisji naruszenie Protokołu z Kioto oraz bezpodstawne ograniczenie w kwestionowanej decyzji możliwości przenoszenia uprawnień do emisji CO₂ z pierwszego (lata 2005–2007) na drugi (lata 2008–2012) okres rozliczeniowy. Polska stoi na stanowisku, że wydając decyzję bez jakichkolwiek wcześniejszych konsultacji, a także nie biorąc pod uwagę specyfiki bilansu energetycznego Polski, skarżoną decyzją Komisja może naruszyć bezpieczeństwo energetyczne Polski.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**T-88/07**  
***Fabryka Samochodów Osobowych / Komisja***  
**[Pomoc państwa]**  
~~~~~

Fabryka Samochodów Osobowych wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie pomocy państwa nr C 3/2005 w części, w jakiej nakłada ona na FSO, beneficjenta pomocy, obowiązek ograniczenia rocznej produkcji oraz sprzedaży samochodów na terenie UE do końca lutego 2011 r. oraz zakazuje ubiegania się przez FSO do końca lutego 2011 r. o nowe licencje.

FSO twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza przepisy TWE oraz że została wydana z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Na poparcie swojej skargi, strona FSO podnosi następujące zarzuty: naruszenia postanowień TWE oraz przepisów Rozporządzenia Rady Nr 659/1999 oraz oczywistego błędu przy ocenie faktów, naruszenia zasady proporcjonalności, zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej, oraz wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw w trudnej sytuacji ekonomicznej, jak również naruszenia zasady pewności prawa.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**Sprawy połączone od T-64/07 do T-66/07**  
**Agencja Wydawnicza Technopol Sp. z o.o. / Urząd Harmonizacji**  
**w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**  
[Własność intelektualna]  
~~~~~

Agencja Wydawnicza Technopol wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie odmowy rejestracji zgłoszonych wspólnotowych słownych znaków towarowych 150, 250 i 350 dla towarów odpowiadających opisowi: czasopisma, książki i broszury szradziarskie.

Spółka Technopol podniosła zarzut błędnego zastosowania przepisów rozporządzenia Nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, jako że według niej sporne oznaczenia nie są opisowe i mają charakter odróżniający.

SPRAWA T-64/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

SPRAWA T-65/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

SPRAWA T-66/07 – KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
T-298/06

*Agencja Wydawnicza Technopol Sp. z o.o. / Urząd Harmonizacji  
w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*  
[Własność intelektualna]

~~~~~

Agencja Wydawnicza Technopol wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 7 sierpnia 2006 r. w sprawie odmowy rejestracji zgłoszonego słownego znaku towarowego „1000” dla towarów i usług odpowiadających opisowi:

- ◆ czasopisma, książki i broszury szaradziarskie,
- ◆ łamigłówki, zagadki, puzzle,
- ◆ organizowanie konkursów, publikowanie tekstów.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~  
**T-291/06**  
***Operator ARP Sp. z o.o. / Komisja***  
**[Pomoc państwa]**  
~~~~~

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa na rzecz Huty „Częstochowa” SA, w zakresie zobowiązania Polski do odzyskania pomocy, jakiej Polska udzieliła Hucie Częstochowa S.A. w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na cele restrukturyzacji zatrudnienia, uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Komunikat prasowy Komisji dot. pomocy państwa na restrukturyzację przedsiębiorstwa przerobu stali „Huta Częstochowa” dostępny jest na stronie internetowej:

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/842&format=HTML&aged=1&language=PL&guiLanguage=en>

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~  
**T-288/06**  
***Huta Częstochowa SA / Komisja***  
[Pomoc państwa]  
~~~~~

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 na rzecz Huty „Częstochowa” SA, w zakresie zobowiązania Polski do odzyskania pomocy, jakiej Polska udzieliła Hucie Częstochowa S.A. w okresie od 1997 r. do maja 2002 r. w formie pomocy operacyjnej i pomocy na cele restrukturyzacji zatrudnienia, uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Komunikat prasowy Komisji dot. pomocy państwa na restrukturyzację przedsiębiorstwa przerobu stali „Huta Częstochowa” dostępny jest na stronie internetowej:

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/842&format=HTML&aged=1&language=PL&guiLanguage=en>

KOMUNIKAT W Dz. URZ. UE

~~~~~  
T-273/06

*ISD Polska Sp. z o.o. i Industrial Union of Donbass Corporation / Komisja*  
[Pomoc państwa]

~~~~~

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa nr C 20/04 na rzecz Huty „Częstochowa” SA, w zakresie zobowiązania Polski do odzyskania pomocy państwa uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

ISD Polska jest następcą beneficjenta pomocy i spółką zależną drugiej skarżącej - Industrial Union of Donbass, która posiada jej wszystkie akcje. W zaskarżonej decyzji oba podmioty uznano za przedsiębiorstwa solidarnie odpowiedzialne za zwrot pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Komunikat prasowy Komisji dot. pomocy państwa na restrukturyzację przedsiębiorstwa przerobu stali „Huta Częstochowa” dostępny jest na stronie internetowej:

<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/842&format=HTML&aged=1&language=PL&guiLanguage=en>

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

~~~~~

T-4/06
Polska / Komisja
[Rolnictwo]

~~~~~

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności przepisów rozporządzenia 1686/2005, które ustala kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w celu pokrycia nieuregulowanego salda całkowitej straty. Zaskarżony przepis rozporządzenia przewiduje zróżnicowanie współczynnika opłaty dodatkowej pomiędzy państwami tworzącymi Wspólnotę przed 1.05.2004 oraz „nowymi” państwami członkowskimi. Zaskarżony przepis tego rozporządzenia przewiduje, że w odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 współczynnik opłaty dodatkowej ustala się na 0,27033 dla [nowych państw członkowskich] oraz na 0,15935 dla pozostałych państw członkowskich.

Na poparcie swojej skargi, Polska podniosła zarzuty: braku kompetencji Komisji i naruszenia przepisu rozporządzenia 1260/2001, które, zdaniem Polski, upoważnia Komisję do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika, o jednakowej wysokości dla całej Wspólnoty, naruszenia zasady natchmiasowego i pełnego przejścia dorobku wspólnotowego przez nowe państwa członkowskie; naruszenia zasady niedyskryminacji, naruszenia zasady solidarności, niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego środka oraz naruszenia istotnego wymogu proceduralnego.

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE


~~~~~  
**T-258/04**  
***Polska / Komisja***  
[Rolnictwo]  
~~~~~

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności przepisów rozporządzenia Komisji nr 60/2004 ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia do UE Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji.

Od chwili powzięcia wiadomości o projektowanym rozporządzeniu, w pismach kierowanych do Komisji rząd polski postulował w szczególności, aby kryteria ustalania zapasów cukru były analogiczne do kryteriów obowiązujących przy poprzednim rozszerzeniu Unii Europejskiej, a także aby zawarte w projektowanym rozporządzeniu środki miały charakter wzajemny, a projektowane rozporządzenie nie prowadziło do zmiany warunków przystąpienia, określonych w Traktacie o Przystąpieniu Polski do UE. Rząd polski wskazywał, że koszty inwentaryzacji stanu zapasów produktów zawierających cukier będą bardzo wysokie, a w konsekwencji wykonanie projektowanego rozporządzenia w brzmieniu przedłożonym przez Komisję będzie wysoce utrudnione.

Na poparcie skargi, Polska podniosła następujące zarzuty: naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów, braku kompetencji Komisji oraz naruszenia postanowień załącznika IV Aktu dotyczącego warunków przystąpienia, naruszenia zasady niedyskryminacji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, naruszenia zasady solidarności i dobrej wiary w stosunkach pomiędzy Państwami Członkowskimi a instytucjami Wspólnoty, nadużycia władzy przez Komisję.

Postępowanie w sprawie było zawieszono do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie C-273/04; Polska przeciwko Radzie (wyrok w sprawie zapadł 23 października 2007 r.).

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

T-257/04
Polska / Komisja
[Rolnictwo]

Polska wniosła do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności przepisów rozporządzenia Komisji nr 1972/2003 w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie do UE Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji.

Od momentu powzięcia wiadomości o projektowanym rozporządzeniu Polska kierowała do Komisji kolejne pisma postulując, aby kryteria wyboru produktów rolnych, które mają zostać objęte opłatami od nadmiernych zapasów, były analogiczne do kryteriów obowiązujących przed przystąpieniem i aby wysokość tych opłat odpowiadała wysokości analogicznych opłat wprowadzonych przed przystąpieniem. Ponadto Polska postulowała, aby zawarte w projektowanym rozporządzeniu środki miały charakter wzajemny i aby rozporządzenie to nie prowadziło do zmiany warunków przystąpienia.

W lutym 2004 r. odbyły się dwustronne konsultacje z Komisją w sprawie zaskarżonego rozporządzenia. Podczas spotkania Komisja miała zapewnić delegację polską, iż lista produktów rolnych objętych opłatami od nadmiernych zapasów zostanie poddana powtórnej analizie, z możliwością usunięcia z listy tych produktów, dla których nie istnieje ryzyko obrotu spekulacyjnego.

W dniu kwietnia 2004 r. Polska uchwaliła ustawę o nadmiernych zapasach produktów rolnych i produktów cukrowych wykonującą obowiązki wynikające z zaskarżonego rozporządzenia.

Polska wniosła skargę o stwierdzenie nieważności części zaskarżonego rozporządzenia, podnosząc na jej poparcie następujące zarzuty: naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów, braku kompetencji Komisji do przyjęcia wspomnianego przepisu oraz naruszenia postanowień aktu przystąpienia, naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, braku uzasadnienia i naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.

Postępowanie w sprawie było zawieszono do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie C-273/04; Polska przeciwko Radzie (wyrok zapadł 23 października 2007 roku).

KOMUNIKAT W DZ. URZ. UE

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich
Kontakty z Mediami i Informacja
Dział ds. Polski i Słowenii

L-2925 Luksemburg
tel. (00352) 4303 2878; faks (00352) 4303 2053
<http://www.curia.europa.eu>